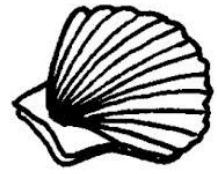

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja II. évf. XII. szám 2019. december

Aknák földjén

A világhálón böngészve akadtam a figyelemfelkeltő címre. Egy 2015-ben készült film címe ez, s ami miatt megakadt a szemem rajta, az a nemzetközi ökumenikus zsűri fődíja. Többek között ezt zsebelhette be a dán alkotás a Cinefesten, 2016-ban. Zsörtölődtem magamban, hogyhogy csak most, évek múlva olvashatok róla, amikor annyi időt töltök értékek után kutatva. Aztán igyekszem megnyugtatni magam, végső soron miért is aggaszt a jólérsétség hiánya? Hiszen a legfontosabb információknak már birtokába jutottam: *szemeim megláthatták az Üdvözítőt, a Bárányt*. A többi csak ráadás, Isten ajándékozó jóságának megannyi bizonyítéka.

A díjeső, a téma alaposan felcsigázott, ezért mohón vettem rá magam a történelmi ismeretek hézagait kipótoló alkotásra. A mozgókép a második világháború utáni Dániába kalauzol bennünket, ahol a németek által telepített több milliós aknát a náci hadifoglyokkal ásatják ki a homokból. A több esetben tizenéves katonák újra farkasszemet nézhetnek a halállal. Egyetlen dolog tartja bennük a lelket, a szabadulás, a hazajutás ígérete. Ám ez is halványulni látszik a kegyetlen bánásmód, az egyre ismétlődő és sokkoló tragédiák tükrében. (Az aknamentesítésre vezényelt ezreknek csak fele térhetett haza Németországba.)

A film egy-egy mozzanata még most is elevenen él bennem és tovább gondolásra készítet. Talán nem erőltetett a hasonlat, ha azt mondom, valami ilyesféle „aknamentesítés” kezdődött az első karácsony alkalmával is. A sátán, a nagy ellenség, az emberi nem első botlása óta aknák garmadát rejtette

lépteink elé. Elég csak a Szentírás bűnfreskóira, Szent Pál bűnlajstromaira gondolnunk (pl. Galátákhoz írt levél). Az ördögi rafinériával telepített mezőn bizony gyakran túlon túl magabiztosan, okosságunk és sérthetlenségünk tudatában gázolunk át. Még a szerencsétlenül járt testvérek esete sem int óvatosságra minket.

Karácsonykor az a Fiú érkezik hozzánk, akit ezer csapda fogadott itt a Földön. Heródes vérszomja, spionok hada, övéinek értetlensége, árulása... taposóaknak tömkelege. És Ő mindegyiket ártalmatlanította.

Még a halált is: „Utolsó ellenségként a halál semmisül meg, hiszen mindent lába alá vetett” (1 Kor 15,26). Igaz, ez utóbbiért az életével fizetett. Éppen ezért én úgy szemlélem betlehemi jászol-

bölcsőjét, hogy arra rávetül a golgotai keresztjének árnya. Nekem így teljes az ünnep. Az Ő önfeláldozásával. Ez óv meg az olcsó szentimentalizmustól, a szokások, hangulatok béklyóitól.

Hát hódoljunk együtt a közibénk született SZERETET előtt, AKI magára véve bűneink és botlásaink terhét, összebékítette az Eget a Földdel, és halálba szállt, hogy nekünk ÉLETÜNK lehessen!

Horváth Lóránt
plébános

IRODALMI MELLÉKLET

Szakonyi Károly: Mindenki siet haza

Már éppen zárni akartunk, dél óta alig volt forgalom; tétlenül ácsorogtam az üzletajtónál, néztem a függönyön át az utcát, a buszmegállót; így, a fehér, áttetsző szádán keresztül olyan volt az út meg a táj, mintha havazna, pedig mocsos, sűrű idő járta már napok óta. Köd szállt a folyóról. A buszról lekaszálódó utasok közül senki sem ugrott be sörre vagy feketére, mint máskor, áruházi papírokba burkolt csomagjaikkal átvágtak az úton a házak felé.

Némelyik még csak most cipelte a fenyőjét. Satnya fenyők voltak, már amilyenek megmaradnak így, az utolsó napra. Az én fenyőm két hete megvolt, a piacon vettem, kikötöttem a negyedik emeleti ablakunk alá a hidegre, csak ma reggel húztam be onnan, hogy feldíszíthesse az asszony. Jó előre kell gondoskodni mindenről. Megtanultam már.

Megéltem valamennyit, rászoktatott az élet, hogy idejében beszerezsem mindazt, amire szükségem van. Nem szeretem a kapkodást meg a bizonytalanságot, még a kis dolgokban sem. A színes villanyégőket is előkészítettem, komótosan, a tavalyi dobozból.

Estére eljönnek hozzánk a gyerekek a két kis unokával. Vettem építőkockát, képeskönyvet, babát, kisvasutat, mindent. Nagyon kedvelem a karácsonyi hangulatot, az ünnepi vacsorát, szeretem a fenyő illatát a szobában, meg ahogy égnek a gyertyák. Még kis jászolunk is van, benne gipszből a Kisjézus, meg körülötte a gipsz-Mária és József, meg a háromkirályok, a pásztorok, mind gipszből, színesre festve meg egy gipszszámár, gipsztehén, szóval az egész Betlehem, hátul piros celofánpapír mögött apró zseblámpaégitő lehet meggyújtani, nagyon szép.

Mindig meghatódom, mert a gyerekkoromat juttatja eszembe, aztán feltesszük a Csendes éjt, a fiam hozta a lemezt valamelyik esztendőben, azt mindig lejátszunk, miközben szikráznak a csillagszórók, komolyan mondom, meghatódom, a sírás szorongatja a torkomat, annyira érzem olyankor a szeretetet. Ezen járt az eszem, meg azon, hogy na, nemsokára vége a napnak; a presszóslány ötkor kikapcsolta a kávéfőzőt, a főnök kasszát csinált, hátul a magyaros teremben már eloltottuk a lámpákat, szóval zárni készültünk éppen, amikor bejött az az ember. Gondoltam, iszik valamit, aztán siet haza ez is, akár a többiek. Tudja fene, hány éves lehetett, se öreg, se fiatal; nem látszott valami jómódúnak, ráadásul a haja a vállát verdeste, sovány volt, girhes, szakálla, bajsza nedvesen tapadt össze a ködtől. Megállt az ajtóban, előbb engem nézett meg, aztán a lányt, biccentett, összefogta a kabátját; úgy ácsorgott ott várakozva, mint akit jó szívvel kéne fogadni. Odamentem a pulthoz, hogy ha kér valamit, gyorsan végezzünk, de meg se szólalt.

– Kávét már nem tudok főzni – jelentette ki a lány.
– Kávénk nincs – mondtam a pasasnak. – Mindjárt zárunk. Mít adhatok?

– Leülhetek? – kérdezte csendesen.

Hát éppenséggel leülhetett, még nyitva voltunk.

– Tessék – mondtam kelleetlenül. Gondoltam, észreveszi. De nem, mintha a legnyájasabban kínáltam volna helyet, boldogan telepedett le az egyik asztalhoz a fűtőtest közelében.

– Mít adhatok? – kérdeztem sürgetően.

Szelíd tekintettel nézett föl – na, de ismerem én az efféle szelíd tekinteteket! Sok furcsa pasast láttam már ilyen szelídnek elsőre.

– Bort – azt mondta.

– Palackozott boraink vannak.

– Igen.

– Hétdecisek. Abasári, Furmint, Leányka.

– Vörös nincs?

– Vörös is van.

– Talán azt.

– Adj egy Kékfrankost – szóltam a lánynak. Levette a polcról, meg se törölgette az üveget, csak átadta. Elhúzta a száját, hogy már éppen csak ez hiányzott.

Vittem a bort a tálcán, a pohárral. Öntöttem a vendégnek.

Közben jól megnéztem. Két tenyerét a hóna alá dugva melegegett, szemét lehunyta; majd amikor végeztem, felpillantott, mosolyogva nyúlt a pohárért.

– Innának velem?

Én már mentem vissza a pulthoz, amikor ezt kérdezte. Láttam, a lány kapható lett volna rá, de megelőztem:

– Nem uram, köszönjük.

Mert észrevettem valamit. Észrevettem, mikor a pohárért nyúlt.

– Szerettem volna, ha... – próbálkozott a pasas bátortalanul.

– Nem uram nem! – mondtam határozottan.

Intettem a lánynak, hogy jöjjön közelebb. Áthajolt a pulton.

– Nézd, milyen a keze!

A lány a vállam fölött odapillantott.

– Látod?

– Valami történt veled – mondta meglepetten a lány.

– Na ugye!

Megfordultam; arra számítottam, hogy a pasas ismét a hóna alá szorította a kezét. Tévedtem. Egyenesen ült, két öklét az asztalon nyugtatta, igaz, így most nem látszott sem a keze feje, sem a tenyere, csak az összezárt ökle.

– Szerettem volna, ha velem isznak – mondta barátságosan.

Hallgattam. A lány, a hátam mögött, a pultra könyökölt. A férfi most őt nézte. Na, te aztán nézheted, gondoltam magamban. Nem ilyen alakokhoz van szokva. Látnád csak a fiúit, gondoltam. Vagy a fiúinak az autóit. Látnád csak, kik támasztják itt a pultot miatta. Csinos lány volt, nemrég került az üzletbe, az egyik belvárosi presszóból. Nem kérdeztem miért, a főnökség dolga. Vonzotta a férfiakat a mélykivágású, fehér pulóverjével, meg a miniszoknyájával. Erősen festette magát és egy vagyont költött fodrászra, kozmetikusra. Ahogy ott könyökölt a hátam mögött, éreztem a különféle spray-k illatát. De én már nem vagyok fiatal. Különben sem érdekelt akkor semmi, csak a záróra.

– Az a helyzet, hogy nincs hova mennem – mondta a férfi.

– Nincs? – kérdezte óvatlanul a lány.

– Senkim sincs. Nem tölthetnék együtt a mai estét?

– Velem ugyan nem – nevetett fel kurtán a lány.

– Úgy értem, hogy valamennyien. Együtt.

– Maga viccel – mondtam ridegen.

Nem felelt mindjárt. Bámult azzal az álszelíd tekintetével.

– Gondolja, hogy viccelek? Egészen komolyan kérdeztem.

– Majd éppen magával! – nyelvelt a lány. – Különben is, ma karácsony van.

– Különben is? – kérdezte gúnyos hangszíval a férfi.

– Igen, különben is! Ha nem tudná, ilyenkor mindenki siet haza.

– De éppen most mondtam, hogy én nem mehetek sehová.

– Az a maga baja.

– Úgy véli?

Megelégettem a dolgot.

– Igyon, uram, igyon! Ha egyáltalán még jót tesz magának, hogy iszik. Siessen, ha megkérhetem rá.

– Csak nem akar elkergetni?

Hallgattam, mert legszívesebben azt vágtam volna rá, hogy de, bizony!

– Szóval nem tartanak velem? Ezen a napon sem? →

Rettenetesen idegesítő volt, hogy csak ült ott, s a világért sem nyúlt volna a poharához.

– És mi legyen azokkal, mondjuk éppen ezen az estén, akik nem mehetnek sehová sem? Magától kérdezem – tekintett a lányra.
– Mit tudom én!
– Magát ez nem érdekli?
– Engem nem – nevetett idegesen a lány.
– Úgy gondolja, nem is érdemes erről beszélni?
– Engem nem érdekel – mondta a lány.
– Hát mi érdekli magát?
– Nézze, uram, nem kötelességünk társalogni – mondtam. – És mindjárt zárunk kell.

– Hova sietnek?
– Bejön ide, és kötözködik – nézett rám a lány.
– Szó sincs ilyesmiről – szólt mosolyogva a férfi. – Csak szeretném megtudni, hogyan rendezték be a világot?
– Éppen tőlünk? Éppen záróra előtt egy perccel?

A pasas hallgatott, de választ várt. A lány beugrott.
– Hát jó! A világot úgy rendezték be, hogy mindenki megtalálhassa a boldogulását. Nagyon jó kis világ ez! Még ha magának valamiért nem tetszik is, tudja? Úgyességre szoktat. Aki nem boldogul, az magára vessen. És ne kötözködjön azokkal, akik szerencsésebbek!

– Á, szóval így?
– Nem tehetünk arról, hogy maga egyedül van. És, ha valamiért peches, ne velünk tárgyalja meg.

– Mert magukat nem érdekli, igaz?
– Ne vitázz vele – szóltam a lányra. Már igazán torkig voltam. – Nézze, uram! – léptem közelebb a pasashoz.
– Maga csak örülhet annak, hogy nem vagyunk túlságosan érdeklődők. Remélem, érti, mire célzok?
No, az az ártatlan tekintet! Felbőszültem.

– Örüljön, hogy nem kérdeztem meg, mitől véres a keze!

Nem lepődött meg. Lassan felemelte a kezét, és széttárta a tenyerét.

– Erre gondol?
A tenyere közepén egy mély seb volt. A lány felsikoltott.

– Nem firtatom, mitől van. Pedig tehetném – mondtam. – A maga fajtájáról sok mindent föltételez az ember. De csak arra kérem, igya meg a borát és távozzon!

A férfi meg se rezzent, felemelte a másik tenyerét is.

– Azon is van egy seb! – kiáltott fel a lány. Hangjában, noha riadt volt, érezni lehetett a sajnálkozást is. A pasas észre is vette, hálás mosollyal bólintott. A türelmem határán voltam, de fékeztem magam.

– Nem érdekelnek a sebei. Megmondtam!

– Pedig érdekelhetnek.

– Nem akarok beavatkozni a dolgaiba. Ismétlem, csak arra kérem...

– Pedig beavatkozik. Csak nem úgy, ahogy maga gondolja.

– ...csak arra kérem, igyon, fizessen, és...

– Nem is sejti, miféle sebek ezek?

Tudtam, falféher vagyok az izgalomtól. Nem hiányzik nekem az ilyesmi. Nyugodtságot erőltettem magamra.

– Nem, uram. Lehet, hogy csak véletlenül sebesült meg. De az is lehet, hogy elkövetett valamit, és azok a sebek nem véletlenek...

– Fáj? – kérdezte most már aggódva a lány. – Nem tehetnénk valamit?

A lányra néztem:

– Mi ezeket a sebeket nem láttuk! Minket nem fog belekeverni semmibe!

Elég hangosan beszéltem ahhoz, hogy a főnök bejöjjön az irodából.

– Mi baj van, kérem?

– Semmi – mondtam olyan hangon, hogy a főnök érthette, a zavaró eseményből tapintatosan ki akarom hagyni. – Az úr fizetni akar, és távozik. Zárunk.

– Igen, zárunk – ismételte gépiesen a főnök. A vendégre pillantott, meglátta a pasas még mindig feltartott, sebes tenyerét. Elállt a szava. – A pohártól...?

– Nem, főnök, semmi... – Félrevontam, s gyorsan elmondtam mindent. Ő közben a pasasra tekingetett, s amíg magyaráztam neki, megragadta a kabátomat.

– Odanézzon! Az inge is... Az oldalánál!

Amint hátrapillantottam, magam is láttam; a férfi szétnyitotta magán a kabátját, s előtűnt az inge, s az ingén egy vöröslő folt. A főnök magunkhoz intette a lányt.

– Telefonálni kellene a rendőrségre.

– Most? Ugyan! – csillapítottam. – Nem nagyon örülnének, ha ilyenkor... tudja, karácsony estén... Meg aztán minket is csak zaklatnának. Már vár a család... a fene egye meg, hogy éppen ide jött be!

– Jól van – mondta a főnök –, akkor dobjátok ki mielőbb.

Besietett az irodájába.

A lánnyal visszamentünk a pulthoz.

A pasas felállt, tenyerét még mindig feltartotta; most jól látzott a bevérzett inge is.

– Ezek a sebek – kezdte szelíden, de a lány felsikoltott.

– Menjen innen!

Kapkodva megírtam a blokkot, a férfi orra alá tartottam.

– Tessék! Fizessen! És távozzon, mert zárunk!

– Csak emlékeztetni szeretném...

– Ne szeressen semmit!

– A tenyerenem, az oldalamon és a lábfejemen... Ezen az estén...

– Örüljön, hogy ezen az estén nem akarunk tudni a maga viselt dolgairól!

Örüljön, hogy éppen egy ilyen békés estén... Megértette? Máskor nem úszná meg! Alászolgálja!

A pasas hátrált, végre leengedte a tenyerét. Kiszámolta az asztalra a pénzt. Csendben vártunk.

Nem akartam erőszakosan kidobni, pedig már ott tartottam.

Hátrált az ajtóig.

Álltunk a pultnál, ő meg mindegyre bámult minket azzal a szelíd, könyörgő tekintetével. Akkor azt hittem, szólni fog még valamit, mert meg-megrándult a szája széle. De szó nélkül kiment.

– Na, gyorsan lehúzni a rolót – mondtam.

A lány segített rendet tenni. A palackból éppen csak az a deci hiányzott, amit kitöltöttem. Az is ott maradt a pohárban.

– Elment? – nézett be a főnök.

– Meg se itta a borát – mutattam.

– Majd holnap eladjuk – dugaszolta le a főnök, és betette a hűtőbe. – Majd a holnapi rumliban.

– Volt egy pillanat, amikor megsajnáltam – szólt csendesen a lány.

– Ez már a maga formája, Veronika – nevetett a főnök. – Még az ilyen alakokat is képes megsajnálni.

Ezen aztán neveltünk, kellett is egy kis nevetés az izgalomra.

Odakinn ronda köd volt. Beültünk a főnök kocsijába, a lány előre, én meg a hátsó ülésre. Amint elhagytuk a parkolót, kikémleltem az autóból, látom-e valahol a pasast. De az eltűnt. Eltűnt alaposan, mert sehhol sem láttam.

Na, aztán a jól fűtött kocsiban már nyugodtabb lettem egy kicsit.

AZ ÉN ISTENEM TÖRÉKENY

Az én Istenem nem egy kemény, távolságtartó, érzéketlen, sztoikus, szenttelen Isten.

Az én Istenem törékeny.

Az én fajtából való,

én pedig az övéből.

Ő ember, én pedig szinte Isten.

Hogy megízlelhessem az istenséget,

ő megszerette az én porléteimet.

Az én Istenemet a szeretet tette törékennyé.

Az én Istenem ismerte az emberi örömet,

a barátságot, a föld és a földi dolgok örömét.

Az én Istenem éhezett, álmodott és elfáradt.

Az én Istenem érzékeny volt.

Az én Istenem feldühödött, szenvedélyes volt, és szelíd, mint egy kisgyerek.

Az én Istenem rettegett a haláltól.

Az én Istenem anyai mellből táplálkozott,

érezte és magába szívta a női gyengédséget.

Minden emberit szeretett az én Istenem:

a tárgyakat és az embereket;

a kenyeret és az asszonyokat;

a jókat és a bűnösöket.

Sosem szerette a fájdalmat, sosem állt a betegség pártján.

Ezért gyógyította a betegeket.

Az én Istenem szenvedett a hontalanságtól.

Üldözték és éljeneztek.

Az én Istenem korának gyermeke volt.

Úgy öltözött, mint mások,

földjei nyelvjárásában beszélt,

kétkezi munkából élt,

prófétákhoz hasonlóan kiáltott.

Az én Istenem gyengéd volt a gyengékkal és szigorú az önteltekkel.

Fiatalon halt meg: őszintesége miatt.

Megölték, mert szemükbe mondta az igazságot.

Az én Istenem viszont gyűlölet nélkül halt meg.

Mentegetve halt meg – és nemcsak megbocsátva.

Az én Istenem törékeny.

Az én Istenem szakított a „fogat fogért” ősi elvével,

a kicsinyes bosszú törvényével, hogy bevezesse egy teljesen új szeretet és hallatlan erő korszakát.

Az én Istenem leköpvé, földre döngölve, elárulva és magára hagyva, meg nem értve, mégsem szűnt meg szeretni.

Ezért az én Istenem győzelmet aratott a halálon,

s mint egy friss gyümölcs jelent meg kezében a feltámadás.

Ezért támadtunk fel mindnyájan: emberek és a dolgok.

Sokaknak nehéz az én törékeny Istenem, az én Istenem, aki sír, az én Istenem, aki nem védekezik.

Nehéz az én Istenem, aki megéli az Istentől való elhagyatottságot.

Az én Istenemnek meg kellett halnia, hogy győzhessen.

Az én Istenem egy rablót és gonosztevőt tett egyháza első kanonizált szentjévé.

Az én fiatal Istenem azért halt meg, mert politikai felforgatónak tartották.

Az én Istenem pap és próféta,

aki a történelem összes vallásüldözéseinek

első szegyeneként szenvedte el a halált.

Nehéz az én Istenem, aki törékeny, aki az élet barátja.

Az én Istenem mindenféle kísértés mardosását elszenvedte.

Az én Istenem vért verítékezett Atyja akarata-

nak elfogadásakor.

Nehéz ez az Isten, ez az én törékeny Istenem

azoknak, akik azt hiszik, csak úgy győzhetnek, ha legyőznek másokat;

akik azt hiszik, csak úgy védhetik meg magukat, ha megölnék másokat;

akik azt hiszik, az üdvösség a mi erőfeszítésünktől függ, és nem ajándék;

akiknek mindaz, ami emberi: bűnös;

akik azt hiszik, hogy a szent sztoikust jelent, Krisztus pedig angyal.

Az én törékeny Istenem nehéz azoknak,

akik továbbra is egy olyan istenről álmodoznak,

aki nem hasonlít az emberekhez.

(Juan Arias verse, Tózsér Endre fordítása)

Gyökössy Endre

Előkarácsony a műtőben

Már jó ideje tartott a műtét. Az agyában érezte lüktető kinként, ahogy szögeznek, kalapácsolják a combcsontját.

Kellett neki a székre állnia? Rádásul arra a billegő tonettszékre, amelyen még édesanyja kötögette az első világháború katonáinak a fülvédőket, a kárpáti hideg ellen.

Már amikor a szekrényhez húzta, hogy almát vegyen le a tetejéről, átvillant rajta – Leesel, vigyázz! – De ő tüstént meggyőzte magát: tud ő vigyázni. Pedig elfelejthetetlenül magába zárta azt az ígértetést, amely arról szólt, hogy jól figyeljünk az első-felső-belső hangra, mert az első a Lélektő való. A második a saját lelkiünk ellenszavazata. A harmadik már a Kisértőé: „Csakugyan azt mondta az első hang?”

Most sem figyelt az elsőre:

„leesel”, s mire elérte az almát, már el is tört a szék lába. Menten utána az övé is. Most agyáig ér a kalapácsolás okozta lükte-

tés, vagy mit is csinálnak vele...

A fejénél álló asszisztensnő ugyan vigasztalagatta:

- Kellemetlen ez, kedves, tudom, de nem fog fájni ezután – s közben meg-megtörölgette az ő verejtékes arcát.

- Hol késik Zoli, már megint elkujtorgott, pedig ehhez csak ő ért – ezt az operáló főorvos mondta. Őrajta pedig erőt vett a rémület: fűrészelik, szegecselik, kalapácsolják, és nincs itt az a bizonyos Zoli, akinek valamihez értenie kellene.

- Ehhez én sem értek – ez az asszisztáló orvos hangja volt.

- Még csak nem is konyítok hozzá – ez a másiké.

Meredten feküdt a műtőasztalon. Páni félelem kerítette hatalmába. Úgy dőlt róla a verejték, hogy újra kendőt váltott a homlokát törölgető asszisztensnő, de annak a hangján is érződött a feszültség, amíg biztatgatta:

- No, ne féljen, lazítson egy kicsit a nehezen már túl vagyunk.

De hol van Zoli? Istenem, küldd el Zolit, mert valamihez csak ő ért. Édes jó Istenem, maholnap karácsony, küldd el nekem ajándékba Zolit. Nem állok fel soha többé a

székre, csak küldd el Zolit. Istenem, Istenem, édes jó Istenem...

- Zoli sehol? – hallotta tompán a fél arcát takaró kendő mögött a főorvos ingerült hangját.

- Pedig már a végén tartunk – jegyezte meg az alorvos.

Ő belül, legbelül egyetlen sikoltás volt Zoli után, hogy megtegye azt, amit csak ő tud megtenni.

- Végre! Hát te hol voltál, Zoli? – hallotta a főorvos hangját.

Istenem, Istenem, megérkezett a karácsonyi ajándék, amit kértem, áradt szét benne a görcsoldó öröm.

- Miért? Kellett-e volna? – (Ez nyilván Zoli hangja volt.)

- Csak a videofelvevőt állítottad be a műtőre, de a hangot nem adtad hozzá. A felvételt beindítottad a műtét kezdetekor, aztán eltűntél, s mi nem tudtuk, melyik gombot kellett volna megnyomni, hogy hang is legyen. ... Viszont a műtét remekül sikerült.

- Asszonyom, gratulálok! – fordult a még műtőasztalon fekvő páciense felé a főorvos. – Bátran viselkedett.

Azt csak a kegyelmes Isten tudja – gondolta a beteg, és észre sem vette, hogy az iszonyatos feszültség rekedtes hangba oldódik fel benne:

- Dicsőség mennyben az Istennek...

Tollas Tibor:

Fekete karácsony

Karácsonyéjen, a börtönmélyben Utam újra hozzád vezet. Harminc évig te jöttél hozzám, S most Betlehembe én megyek.

Három királyok kincse után Uram üres a két kezem. Három koldusnak szegénysége, Amivel hozzád érkezem.

Aranyaimat szerteszórtam, Évek súlya a vállamon. S tömjén helyett e tömött zsákbán Feketélik a bánatom.

Királyaid csillag vezette S nem állta útjuk senkisé. Engem hét falon át hozott hozzád Pirosló mécssem: a hitem.

Pásztorok útját angyalok mondták S ki megtalál, az oly kevés. Engem négy éve úz utánad Bús angyalod: a szenvedés.

Véresre jártam már a lábam. Fagy járta át a csontomat. Fáj az éhség és senkim sincsen Rajtad kívül, ki befogad.

Sose vágytam így szeretetre, Sose voltam ily elhagyott. Zörgetek Uram, jajj eressz be, A régi énem már halott.

Nem kérek fényes karácsonyfát, Egy gyertyaláng elég nekem, Ha kigyúl majd a te csillagod Börtön felett a Betlehem.

Forrás: Internet

Anselm Grün:

A bennünk lakozó titok

Advent a vágyakozás ideje. A vágyakozás szerető kívánczóság az után, ami mélységesen betöltheti és kielégítheti szívünket. A vágyakozás mindig a szeretettel kapcsolatos, a szívvel, amely a vágyakozás révén tágul ki. Szent Ágoston szemében a vágyakozás az ember egyik alapjellemzője. Az ember lényege szerint olyan valaki, aki Isten után vágyakozik. Ez nem mindig nyilvánvaló, de minden földi vágyakozásban ott rejlik ez a végső, Isten utáni vágyakozás is. Ha szenvedélyesen vágyakozom a sikerre, a vagyonra, a gazdagságra, az elismerésre, akkor vágyakozásom mindig túlmutat az elérhetőn. Nincs olyan elismerés, amely teljesen kielégítené vágyakozásomat. Nincs olyan vagyon, amely teljes nyugalmat biztosíthatna nekem. Végső soron minden vágyamban Isten után vágyakozom. Ezt fejezte ki klasszikusan Ágoston, amikor azt írta: „Nyugtalan a mi szívünk, míg nyugalmat nem talál benned, Istenem.”

Aki elfojtja vágyakozását, a vágy betegévé, szenvedélybeteggé válik. Advent lenne annak az ideje, hogy szenvedélyeinket ismét vágyakozássá változtassuk. Mindegyikünk ismer szenvedélyeket, első függőségeket. Nem csupán a szembeötlő szenvedélyek léteznek, mint például az alkoholizmus, a drogozás, a gyógyszer-függőség, a munkamániák, a kapcsolati szenvedély, a sexörület, a játékszenvedély. Mihelyt függővé válunk valamilyen viselkedéstől vagy dologtól, kialakul bennünk a szenvedély struktúrája. Többé nem vagyunk képesek az illető viselkedés vagy a szóban forgó dolog nélkül

létezni. A művészet abban állna, hogy gondosan szemügyre vesszük szenvedélyeinket, és felfedezzük bennük azt a vágyakozást, amely megmutatja nekünk, hogy kívánczóságunk túlmutat mindazon, ami hétköznapi és banális. Végső fokon a haza és a védetség iránti vágyakozás, az elveszett Paradicsom iránti vágyakozás rejlik ebben. Ez azonban nem valami hibás vagy egészségtelen fejlemény, nem az éretlenség vagy a visszafejlődés kifejeződése. Valami mást mutat, nevezetesen annak sejtelmét, hogy csak akkor tudjuk belevetni magunkat az élettel folytatott küzdelembe, ha ott-hon vagyunk saját magunkban, és ha istent ama titokként érzékeljük, amely bennünk lakozik.

Ha advent idején érintkezésbe kerülök vágyakozásommal, akkor meg tudok békélni életem átlagosságával. Akkor búcsút tudok mondani

azoknak az illúzióknak, amelyeket az életemről alkottam magamnak, például annak az illúzióknak, hogy a foglalkozásomnak teljesen ki kell töltenie engem, hogy családom képes mindig harmóniában élni, vagy hogy mindig sikeres és mindenki kedvence lehetek. Sokan makacsul ragaszkodnak ezekhez az illúziókhöz, s ha az élet nem teljesíti őket, akkor ezt azáltal fojtják el, hogy rózsaszínben mutatják be életüket. Amikor másoknak mesélnék valamit, szívesen esnek túlzásokba. Mindig érdekfeszítőbben ábrázolják a dolgot, mint amilyen. Ha önmagukról beszélnek, mindig azt mesélik el, milyen rendkívüli a bennük éppen zajló folyamat. Ezzel azt akarják elfedni, hogy mély válságban vannak. Szemüket becsukják életük banalitása előtt, és helyzetük túlzó leírásával tartják fenn különlegesség-

gük illúzióját.

Vágyakozásomnak pozitív hatása van. Távol tart attól, hogy életemet túlterheljem bizonyos elvárásokkal, s az embereket agyonnyomjam kívánságaimmal. Meg tudok békélni hétköznapijaimmal, el tudom fogadni azokat olyannak, amilyenek. S el tudom fogadni az embereket is olyannak, amilyenek. Ez éppúgy vonatkozik munkatársaimra, mint házastársamra. A vágyakozás kivezet ezen a világon túlra. Van bennem valami, ami túl van ezen a világon, valami, amin a világnak nincs hatalma. A vágyakozás ezért megszabadít attól, hogy a világhoz tapadjak. Elfogadom, hogy egyetlen ember sem képes kielégíteni legmélyebb vágyakozásomat. Ebből a magatartásból fakadóan képes vagyok szabadon találkozni a másik emberrel, anélkül hogy valamilyen előre gyártott, merev képbe szorítanám őt túlzott elvárásaimmal. A vágyakozás lehetővé teszi számomra, hogy előítéletektől mentes nyitottsággal közeledjek mások felé. Így aztán képes leszek élvezni a találkozást és a kapcsolatot, anélkül hogy folytonosan valami többet akarnék. A

másik ember Istenhez utal engem, anélkül hogy istenné kellene válnia számomra.

Saint-Exupérytól származik a híres mondás: „Ha hajót akarsz építeni, tanítsd meg az embereket a széles óceán iránti vágyakozásra.” A vágyakozásban tehát olyan erő rejlik, amely képessé tesz minket arra, hogy egészen konkrét módon közeledjünk meg utópiákat.

A vágyakozás arra ösztönözte a középkori embereket, hogy magas dómokat építsenek. Ez az építészet a vágyakozásból élt. A zene is a vágyakozásból él, s ablakot nyit az égre. Végső soron minden művészet az örökkévaló, a még soha nem volt megmutatkozása.

Folytatás a másik oldalon!

Az egészen más iránti vágyakozásnak a kifejeződése. A vágyakozásban olyan erő rejlik, amely képes szétfeszíteni a betont, képes széttörni azt a páncélt, amelyet azért építettünk magunk köré, hogy érzéketlenek legyünk a másik világ iránt. A vágyakozás megnyitja szűk világunkat. Nyitva tartja fölöttünk a horizontot. A vágyakozás nem zárkózik el az élet rettenetes tényei elől, viszont rávezet minket annak a reménynek a nyomára, amelynek segítségével képesek vagyunk szembenézni a valósággal, anélkül hogy kétségbeesnénk miatta.

Advent idején kérdezd meg magadtól, tulajdonképpen mi is a legmélyebb vágyakozásod. Ha érintkezésbe lépsz vágyakozásoddal, szíved tágassá válik. Szabadnak fogod érezni magadat, még ha minden szűkös is körülötted.

Bízzál meg a haza és a védettség, az igazi élet és a hiteles szeretet iránti vágyakozásodban. Amikor adventi énekeket énekelsz vagy Izajás próféta szavait hallgatod, engeddd, hogy oly módon érjenek el hozzád a szavak, hogy felszíták vágyakozásodat. Vágyakozásod kitágítja majd életedet, és elvezet az élet forrásához, amely benned buzog, és nem hagyja, hogy a téged körbevevő kövek határok közé szorítsák.

Forrás: Internet

Jelenits István SP: A jászol ökre és számara

A betlehemeknek s az első karácsonyészakát ábrázoló képeknek hagyományos alakja az ökör és a szamár. Ismerősként köszöntjük őket, nemcsak azért, mert megszoktuk, hogy ott vannak a kis Jézus közelében, hanem azért is, mert valóban odaillesnek a jászol mellé. Mégsem árt tudnunk, hogy az *evangélium* karácsonyi beszámolójában kifejezetten nem esik szó róluk. A Biblia íróinak nem szokása, hogy egy-egy esemény színhelyét pontosan leírják, figyelmük rendszeresen csak a lényeges szereplőkre irányul. Jézus születéséről is csak ennyit ír Szent Lukács: „Mária megszülte elsőszülött fiát, bepólyálta és *jászolba* fektette, mert nem jutott nekik hely a szálláson (2, 7).

Érdemes-e kutatnunk, hogy került mégis oda az ökör meg a szamár az oltárképekre, a kódexek miniatúráira s a mi karácsonyfánk alá is? Nem egyszerűbb megelégednünk azzal, hogy bizonyára a *képzeletnek* természetes leleménye állította őket a *jászol* mellé, szinte önként adódó mozdulattal kiegészítve a Biblia szűkszavú beszámolóját? Elvégre így is lehetne, csak hogy akkor aligha vált volna ennyire általánossá, szinte kötelezővé ennek a két alaknak az ábrázolása, s ez az állat-téma bizonyára több változatot is ismerne: megjelenéne a jászol közelében más háziállatok is, esetleg egyszer-mászor egyedül maradna az ökör vagy a szamár.

A tudósok valószínűnek tartják, hogy ez a két jámbor állat *Izajás próféta könyvéből* került a betlehemi jelenetbe. Mert Izajás szerint Isten így emel vádat választott népe ellen:

„Halljátok, egek, és te, föld, jó figyelj, mert az Úr beszél: Fiaikat neveltem és nagyra tettem őket, ők azonban hűtlenné váltak. Az ökör megismeri gazdáját, és a szamár urának jászolát, csak Izrael nem ismert meg, népem nem tud semmit megérteni” (1,2-3).

Ha ismerjük ezt a prófétai szemrehányást, más szemmel nézzük az ökröt meg a szamarat a betlehemi ábrázolásokon. Nem azért vannak ők ott a jászol körül, hogy

lehetetükkel Jézust melengessék, hanem inkább azért, hogy minket lelkiismeretvizsgálatra indítsanak. Okoskodásunk, gyanakvásunk, fölényeskedésünk nem irtotta-e ki belőlünk a szívnek egyszerű, elemi vonzalmait: a hűséget, a hálát, az önfelelt örömet? Aki ezekből „kinőtt”, hiába hivatkozik az értelemre, messzebb szakadt a megértéstől, mint az ösztönösségben tájékozódó állatok.

Mikor Betlehemet faragok, festek, fűrészelek, vagy egyszerűen csak leporolom a régit, meggondolom: olyan holmival van dolgom, amelynek minden apró részlete *beszéd*s. Nemcsak játszani akarok vele megilletődve; azon vagyok, hogy minél többet megértsek abból, amit jelent. S aztán ne fészengve, félszegen keressem majd helyemet a családi karácsonyfa alatt, hanem olyan igazi hűséggel és örömmel, amilyen az ökör meg a szamár szemében ragyog.

Kunszery Gyula

Mily szép lett volna ...

*Mily szép lett volna ott és akkor élni,
az üstökösnek méla éjjelén,
szent borzongással örömhírt remélni,
midőn az égi hírnök száll felém.*

*S csodálva nézni bűveit az éjnek,
pásztornak lenni ekkor ó be jó! –
míg fent a fényes angyalok zenélnék:
„Ó, gloria in excelsis Deo!”*

*S a szellemlények zengő szózatára
sietve menni dombon, réten át
a betlehemi pásztos határra.*

*És áldozatnak tiszta szívet vinni,
és látni Őt, az Isten egy-fiát,
és térdre hullva hinni, hinni, hinni!*

Szösszenetek Anthony De Mellotól

EDD A SAJÁT GYÜMÖLCSÖDET!

A tanítvány egyszer így panaszkodott mesterének:

- Te csak történeteket mondasz nekünk, de sosem mondd meg, hogy mi az értelmük.

A Mester ezt válaszolta:

- Örülnél-e annak, ha valaki megkínálna gyümölcsrel, de mielőtt átadná, meg is rágná?

Ami számodra értelem, cél, azt senki nem fogja helyetted felfedezni. Még a Mester sem.

AZ ELEFÁNT ÉS A PATKÁNY

Az elefánt önfelédten lubickolt a dzsungel egyik tavacskájában, amikor egy patkány jött a parthoz, és határozottan felszólította az elefántot, hogy jöjjön ki a vízből.

- Nem jövök - válaszolta az elefánt. - Nagyon jól érzem magam a vízben, s nem hagyom, hogy zavarjanak.

- Én pedig követelem, hogy azonnal gyere ki! -erősködött a patkány.

- De hát miért? - kérdezte az elefánt.

- Majd megmondom, ha kijöttél - mondta a patkány.

- Arra ugyan várhatsz — válaszolta az elefánt. Ám végül mégis csak engedett a patkány unszolásának, kicammogott a tavacskából, odaállt a patkány elé, s így szólt:

- Nos, miért kellett kijönnöm a vízből?

- Hogy megnézzem, rajtad van-e az úszónadrágom - válaszolta a patkány.

Végtelenül könnyebb az elefántnak a patkány úszónadrágjába bújni, mint Istennek beleférnie a tudósok által róla alkotott elképzelésekbe.

A KIRÁLYI GALAMB

Naszreddint a király első miniszterévé tette. Egyszer, miközben a palotában sétált - életében először -, megpillantott egy királyi sólymot.

Mivel Naszreddin még sosem látott ilyen galambot, előkapott egy ollót, és szépen levágta a sólyom karmait, a csőre hegyét és a szárnytollait.

- Most már úgy nézel ki, mint egy tisztességes madár - mondta. - A gazdád csúnyán elhanyagolt.

Jaj, azoknak a vallásos embereknek, akik csak azt a világot ismerik, amelyekben ők élnek, s úgy érzik, hogy semmit sem tanulhatnak azoktól, akikhez beszélnek.

A HALAK MEGVÁLTÁSA MAJOM MÓDRA

- Mi az ördögöt csinálsz te? - kiáltottam a majomra, amikor azt láttam, hogy kiveszi a halat a vízből, s egy fágra rakja.

- Megmentem a fulladástól - hangzott a válasz.

Ami az egyik embernek étel, a másoknak mérge. A nap, fényt ad a sasnak, de megvakítja a baglyot.

NE VÁLTOZZ!!

Évekig neurotikus voltam. Ideges voltam, depressziós és önző. Mindenki azt hajtogatta, hogy milyen neurotikus vagyok. Én persze nehezteltem rájuk, bár beláttam, hogy igazuk van, és meg akartam változni. De sehogy sem sikerült, bármennyire is akartam.

Leginkább az fájt, hogy a legjobb barátom is azt hajtogatta, hogy milyen neurotikus vagyok. És ő is állandóan arra kért, hogy változzam meg. Vele is egyetértettem, bár rá nem tudtam neheztelni. Erőtlennek és csapdába zártnak éreztem magam.

Egyszer azonban így szólt hozzám a barátom:

- Ne változz meg! Maradj olyan, amilyen vagy! Igazán nem számít, hogy megváltozol-e vagy sem. Én úgy szeretlek, amilyen vagy; nem tudlak nem szeretni.

Olyanok voltak ezek a szavak a fülemnek, mint a legkedvesebb muzsikaszó!

- Ne változz! Ne változz!... Szeretlek. Görcseim fellazultak. Életre keltem. És, igen, csodák-csodája, megváltoztam!

Most már tudom, hogy addig nem tudtam volna megváltozni, amíg nem találok valakit, aki szeretett engem, függetlenül attól, hogy megváltozom-e, vagy sem.

Te is így szeretsz engem, Istenem?

ÁLLJ FEL ÉS VÁLLALD A TETTEDET

Nagy bátorságra van szükség ahhoz, hogy megmondjuk a kendőzetlen igazságot - főleg ha valamely intézménynek vagyunk a tagja.

Hogy magát az intézményt kérdőjelezzük meg, ahhoz még nagyobb bátorságra van szükség. Jézus ezt tette.

Amikor Hruscsov híres kijelentésében szakított a sztálini érával s annak szörnyűségeivel, valaki a kongresszusi teremben állítólag azt kérdezte:

- Mondd, Hruscsov elvtárs, hol voltál, amikor azt a sok ártatlan embert lemészárolták?

Hruscsov megállt, körbenézett a teremben, és azt mondta:

-Lesz olyan szíves az a személy, aki ezt kérdezte, felállni?

Feszült csend, ülte meg a termet. Senki sem állt fel. Erre Hruscsov így szólt:

- Bárki is kérdezett, ezzel megkapta a választ. Én pontosan abban a helyzetben voltam akkor, mint amiben most ő.

Jézus felállt volna.

VIGASZ AZ ÖRDÖGNEK

Egy régi keresztény legenda:

Amikor Jézust a keresztre szegezték, és kilehelte a lelkét, a keresztről egyenesen a pokolra szállt, hogy kiszabadítsa az ott szenvedő összes bűnöst.

Az ördög erre sírva fakadt, mert azt hitte, hogy a pokol mostantól kezdve mindig üres lesz, ha nem kap többé bűnösöket.

Akkor Isten így szólt hozzá:

- Ne sírj, ide küldöm majd az összes szent embert, akik elbizakodottá váltak a saját jóságuktól, és önelégültek a bűnösök elítélésében. A pokol ismét tele lesz nemzedékeken keresztül, amíg újból el nem jövök.

G y e r m e k o l d a l

Az igazi öröm elajándékozta önmagát

Roger Schütz

12 különbséget fedezhetsz fel e két rajz között.

KARÁCSONYI HARÁCS

*Lehunya tyúkszemét a láb,
A pláza csillagrobbanás,
Csicsa karácsonyi LEDek,
Bele ne vakulj, kis Balázs!*

*November fullba akciós,
Dúl a karácsonyi harács,
Számolj: sógor, após, anyós,
Bele ne vakulj, kis Balázs!*

*Jófrancnak kell a labda, síp,
Gagyival villogni blamázs:
Tévék, telók, fukszok, rucik,
Bele ne vakulj, kis Balázs!*

*A marketpolcok tök zsufik,
Megy a nagy parasztvakítás,
Utánad vágják, most vigyed,
Bele ne vakulj, kis Balázs!*

*GLS, Posta síkideg,
Nyíg a csomagküldő bagázs,
Jön a karácsonyi para,
Bele ne vakulj, kis Balázs!*

*A szeretet, az egy dolog,
Agyadra megy a caplatás,
Sorok, az ember ácsorog,
Bele ne vakulj, kis Balázs!*

*Hajléktalanszállók felett
Az égbolt atomvillanás,
Jön a karácsonyi roham,
Bele ne vakulj, kis Balázs!*

*Tűzoltó jön ki, ha a fa
Lakásostul leég Karács
Ony estén, bög a szent család,
Bele ne vakulj, kis Balázs!*

Lackfi János

Ministránsok és zsoltárénekesek őszi kirándulása

Oda értünk reggel a buszhoz és beültünk. Az úton zenét hallgatunk, beszélgettünk, játszottunk. Nagyon hosszú volt az út. Végre odaértünk!

Először egy kupola alakú épületben voltunk.

Képeket nézegettünk a falakon. Megérkezett az idegenvezető és arról beszélt, hogy az építész hívó ember volt. Az épület, amit tervezett, főleg természetes anyagokból készült el. A tetejét egy csillag díszíti.

Ezután tovább mentünk, s a Puskás-kupát nézhattük meg. A Real Madrid játékosai „Ágyúlábnak” szokták szólítani Puskás Öcsit, mert olyan erővel és pontossággal rúgta a labdát.

Ezután beültünk egy terembe, ahol Puskás hihetetlen góljait és eredményeit nézhattük meg. Amikor véget ért az idegenvezetés, lementünk a stadion bejáratához, s ott is magyar focisták képeit nézegethettük, köztük a Puskás Ferenc Akadémia tagjait is.

Sajnos, nem lehetett a fűre lépni, de a látvány elképesztő volt. Utána a parkoló közelében műfüves pályán játszottunk a boglári fiúk ellen. Sajnos kikaptunk, de természetesen csak barátságos mérkőzés volt. Már a látványért megérte elmenni!

Hazafelé még bementünk a síófoki termálfürdőbe. Ott szaltóztunk, csúszdázhattunk, fogócskát, bújócskát játszottunk. Hamar eltelt a három óra. Átöltöttünk, felültünk a buszra. Hazafelé már jóval rövidebbnek tűnt az út. Jókedvűen köszöntünk el egymástól.

Azt leszámítva, hogy nagyon fáj a fejem, nagyon jó volt ez a nap.

Pévecz Krisztián

8.o.

“MÉLYEN HINNI A MAGASSÁGBAN” – INTERJÚ ÁKOSSAL

*Október elején jelent meg Ákos huszadik szólólemeze **Idősziget** címmel. Ahogyan arról korábban már beszámoltunk, az „Elhiszem” című dal zenéjét – amely egy nagyon erős tanúságtétel – lánya szerezte. A Kossuth-díjas énekesssel régóta szerettünk volna interjút készíteni, most őszintén mesélt nekünk hitről, családapai hivatásról, de a 777 olvasóinak azt is elárulta, hogy milyen üzenet fogta meg leginkább a Mestertől.*
(Átvétel a 777-től)

Az új albumod az *Idősziget* címet kapta. Miért pont erre esett a választásod?

Úgy érzem, ez a dal zenei és szövegi értelemben is jó összefoglalója annak a viszonylag sűrű anyagnak, ami a lemezre került. Továbbá lendületes nóta, ilyenrel jó koncertet vagy lemezt kezdeni. A lemez első dalának képletesen szólva be kell rúgnia az ajtót. Olyan ez, mint egy novella kezdőmondata: García Márquez azt írja a Tizenkét vándor novella kötetének bevezetőjében, hogy a novella kezdőmondata meghatározza az egész írást. Lényegében az irodalom felől jövök, hasonlóképpen vagyok ezzel én is: az én novellám kezdőmondata az első dal.

Sokszor látjuk, hogy képesek vagyunk a saját hivatásunkban kiégni, akár már elég korán is. Mi a titka annak, hogy több mint 30 év távlatából is ilyen lelkes tudsz maradni?

Nincs itt titok. Lelkesedés nélkül semmi nem megy! Jó lelkesedni, ha van miért, és jó látni, ahogy ez átragad a munkatársakra, a közönségre. Hozzátehetjük, hogy én sem vagyok

mindig ilyen. Sok méltatlan helyzet is adódik, ezek néha lelombozzák, elkeserítik az embert, de szerencsére van dolgom, amire figyelnem kell, ez túllendít a nehézségeken. Szerencsés vagyok, a kegyelem sokszor megnyilvánult már az életemben, ezért minden nap hálát adok: a családomért, a közönségért, a zenésztársaimért, mindenért, amit kaptam, legfőképp az életért. Jó érzés hálásnak lenni, mert van miért, és van kinek.

Akkor mondhatni a hála a kulcsa ennek a lelkesedésnek?

Szeretem, amit csinállok, és szeretem azokat is, akiknek dolgozom. Nem túl bonyolult viszony ez, mégsem tűnik általánosnak ma a színpadi műfajokban.

Hit nélkül minden út rögzösebb: mélyen hinni a magasságban, nekem ez segít.

Az ember gyarló, néha elbukik, a hite néha sekélyebb, lehet elhaló vagy gyenge is, de meg is erősödik időről-időre, valamilyen jócselekedet, reménytelen helyzet jobbra fordulása vagy más élmény hatására. Ez a hullámlás bennem folyamatos, de a magja, a centruma változatlan. Remélem, ez így is marad. A zenésztársaim nem feltétlenül vallásos emberek, mégis koncert előtt összeállnak velem imádkozni: enélkül nem megyünk színpadra, mert megtanultuk, hogy nem csak a sok próba, a felkészültség számít, de szükség van az égi segítségre is. Évszázadokon keresztül így, fohászkodva készült a feladatára, munkájára, nagy döntésekre a jobbágytól a királyig mindenki. Mi ezt a tradíciót folytatjuk.

Sokat beszélsz a hitről, most is éppen ezt tesszük. Mégis mennyire számít a szakmán belül tabunak ez a téma?

Arról beszélek, ami érdekel. A hit kérdése nem ebben vagy abban a szakmában, hanem az általános közbeszédben számít tabunak. Aki nyíltan, őszintén beszél erről, az ki van téve lekezelésnek, gúnynak, esetenként támadásnak is. Ez szinte vele jár. Soha nem tudok erről a kérdéstről megingathatatlan magabiztossággal beszélni, mert nem vagyok feketeöves keresztény.

Pontosan tudom, hogy ez a küzdelem minden nappal újratekődik.

Reggelente két hang duruzsol a füledbe, az egyik azt mondja: gyere a fényre. A másik meg azt, hogy nem kell olyan komolyan venni a dolgot, haver. Biblikus témák sokszor megjelennek a dalaimban is, de az én dolgom nem a direkt dicsőítés, ezt a legitim műfajt meghagyom másoknak. Afféle félszerzet vagyok, fél lábbal a templomban, fél lábbal kint: így talán jobban meg lehet szólítani

a jóérezésű embert, aki bejönne, de kint toporog: menjünk be együtt, hátha jó lesz. A művészet az úgynevezett keresztény korokban a hit tekintetében sokkal direkter lehetett, gondoljunk például Bach, Caravaggio vagy Shakespeare műveire. Ma a direkt közlés lényegében csak a vallási közösségekben elfogadott, a külvilágban viszont általában megbotrán-

kozást kelt, vagy szimplán lehülyézik az embert. Arról már nem is beszélve, hogy a hívek is megosztottak, olvastam már a ti blogotokon is olyan „keresztény” hozzászólást, ami bántó, rosszindulatú vagy egyenesen rosszhiszemű volt.

Családapaként is szép hivatásod van. Ráadásul az új albumod *Elhiszem* című számának zenéjét lányod írta, amit aztán közösen énekeltek. Mit jelentett számodra ez a pillanat?

Óriási dolog apaként megélni, hogy egy ember, akinek ott voltam az első lélegzetvételénél, most szuverén alkotótársként áll mellettem. Énekel, zenét szerez, megengedi, hogy szöveget írjak rá, és elfogad partneréül.

Folytatás a másik oldalon!

Ez csoda. Ráadásul olyan témáról énekelhetünk együtt ebben a dalban, ami mindkettőnknek fontos: az anyagi üdvözlés és a pietá képe világhírű fel azon hallgatók számára, akiktől nem idegen ez a világ. Anna 16 éves volt, amikor ezt a dallamot először megmutatta a zongorán, ugyanannyi, mint Mária, amikor megfogant. Más közegben ezt talán meg sem érdemes említeni, de remélhetőleg ezen az oldalon értő fülekre talál ez a párhuzam. A bulvárlapok azt kérdezték tőlem a lemez sajtótájékoztatóján, hogy lesz-e Annából énekes. Azt válaszoltam, még lehet belőle, főleg ha békén hagyjátok, és nem megy el tőle a kedve idő előtt. Majd ő eldönti, mit szeretne csinálni. Szerintem nagyon tehetséges ember, szerzőként és énekesként is, és még számos más területen. Ugyanolyan esélyes lehet énekes, mint irodalmár: korát meghaladóan tájékozott, komoly ember.

Korábban említetted, hogy számára is milyen fontos a Szentírás. Négygyermekes családapaként, hogy érzed, mennyire lehet rájuk hatni a hitben?

Szerintem lehet, de megfigyelésem szerint nem direkt módon többet lehet elérni. Különösen kamaszkorban vált ki ellenállást, ha a szülő erőltet valamit. Nagyfiam egy ideje kevésbé érdeklődik a hitélet iránt, ennek nem örülök, de tiszteletben tartom. Reménykedem, hogy visszatalál erre az útra, amikor itt lesz az ideje. Egy 21 éves embernél ez már saját döntés kell legyen, nem szólhatok bele. Annával simán előfordul, hogy mondjuk Pál leveleiről beszélgetünk hosszan. A rengeteg tanulás mellett is sokat foglalkozik ezzel, jóval többet, mint én. Az indítást viszont a szüleitől kapta ő is, meg a testvérei is:
nagy dolog látni, hogy a másikban kivirágzik az, ami számunkra is fontos.

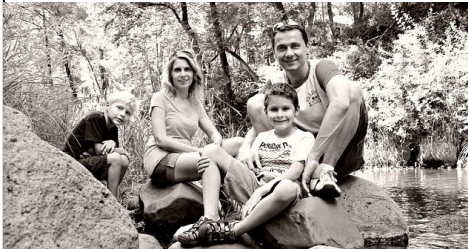
Akár dalszövegíróként, zenészként vagy családapaként mit üzennél a 777 olvasóinak?

Nem szeretek üzengetni, mert az üzenetközvetítés a Magyar Posta monopóliuma. Egy pohár tej, tiszta fej. Olvasatok minden nap. Öltözködünk rétegesen! Ha úgy fordítom a kérdést, hogy milyen üzenet volt nagy hatással rám, akkor talán értelmesebb választ tudok adni. A feltámasztás után a Mester első szava a tanítványokhoz az volt, hogy én vagyok, ne féljete! Ez sokszor visszhangzik bennem: ne féljete! Amikor Szent II. János Pál pápa már közel volt a halálhoz, és az aggódó emberek a Szent Péter téren imádkoztak érte, ha jól emlékszem, azt üzent nekik: én derűs vagyok, ti is legyetek derűsek. Sok nehézséggel kell megküzdeni az életben, kilátástalannak tűnő helyzetekkel. Hittel több esélyt látok ezek megoldására. Kívánom a 777-nek, hogy sok olvasótok legyen, soha ne féljete az emberek figyelmét a hit kérdéseire irányítani, és mindig legyetek képesek ezt a sokszor nehéznek tűnő feladatot derűvel végezni.

Fotó: Ákos/Facebook

Férjek és apák lelkiismeret-vizsgálata

Lelki tükör családos férfiaknak, hogy tisztában legyenek erényeikkel és azokkal a hibáikkal, amiken még dolgozniuk kell.

Törekedtem-e kezdettől fogva szeretetünk és házasságunk megerősítésére? Töreksem-e erre még ma is?

Gondom van-e rá, hogy feleségemmel

közösen megbeszéljünk mindent?

Ismerem-e, elismerem-e feleségem jogos kívánságait, töreksem-e megérteni őt és elfogadni a nézeteit?

Lelkiismeretesen gazdálkodom-e a pénzzel és a vagyonnal? Feleségem kielégítően el van-e látva mindennel, amire saját magának, a háztartásnak, a gyerekeknek szüksége van? Vagy fősvény vagyok?

Feleségem és gyermekeim bizalommal vannak-e hozzám, vagy félniük kell tőlem?

Mértékletes vagyok-e ivásban, dohányzásban, házastársi igényekben, vagy inkább önző? Uralkodom-e a haragomon?

Kölcsönös tisztelettel és tapintattal vagyunk-e egymás iránt? Elmulasztom-e, hogy feleségem iránt gyakran bizonyosságát adjam szeretetemnek és gyöngédségemnek?

Megdicsérem-e, elismerésben részesítem-e feleségemet? Megünneplem-e születésnapját, névnapját, házassági évfordulókat?

Gondolok-e mindig arra, hogy feleségem boldogságát találja odaadásban, és hogy társadalmilag is érvényesüljön?

Szoktam-e a feleségemet szidni, sértegetni, a gyerekek és idegenek előtt ócsárolni?

Őszinte és igaz vagyok-e mindig feleségemhez? Tud-e mindenről, amit teszek? Gyakran felhívom-e, ha távol vagyok tőle?

Mellette állok-e, amikor áldott állapotban van? Osztom-e a gyermekek nevelésében? Segítek-e neki a házimunkában?

Szakítok-e elegendő időt a közös szórakozásra, vagy csak a hivatásomnak élek?

Sugárzik-e a házasságunkból és családukból szeretet a többi emberre, különösen a szomszédokra és a szegényekre?

Gondolok-e a feleségem pihenésére is? Segítőkész vagyok-e az egyéb szükségeiben?

Tiszteletben tartom-e feleségem lelkiismeretét, jó példát adok-e gyermekeimnek?

Forrás: Internet

Egyházak a népvándorlás korában

A KÜLFÖLDI SZPONZOROK FELŐL ÉRKEZŐ NYOMÁS MIATT TILOS A MIGRÁCIÓRÓL SZABADON BESZÉLNI

Deme Dániel

2016-ot írtunk, Londonban ültem, egy anglikán templomban, abban a gyülekezetben, ahová évek óta jártam. Vasárnap volt, a szószéken a lelkész, akit szinte barátomnak mondhattam, annak ellenére, hogy voltak komoly vitáink a gyülekezet egyre rohamosabb leépülése és a társadalmi főáramlatban oly divatos eszmék szószékéről való hangoztatása közötti összefüggésekről.

A fiatal, lelkes pap széles mosollyal ment fel a pulpitusra, de amikor megszólalt, sötét árnyék futott végig dühtől kissé eltorzult arcán, és a bevándorlásról kezdett beszélni, a menekültekről, a befogadás szükségességéről és az ez ellen fellépők általa szégyenteljesnek vélt viselkedéséről. Majd a déli határainkon éppen felépülő kerítés kapcsán – nyilván nekem célozva szavait – ezt mondta: „Ha Jézus a mai Magyarországon keresztül próbált volna eljutni hozzánk, akkor sosem érkezett volna meg.” Felálltam, lassan, vissza se nézve, kísértáltam a templomból. A kijáratnál ijedt szemekkel nézett rám a Nigériában született aranyszívű, általában mosolygós gondnok, de csak annyit mondtam neki: „Good bye!”

Többet nem hívtak, nem jelentkeztek.

Ha valaki tudni szeretné, hogy egy udvariasságáról és etikettjéről ismert társadalomban hogyan exkommunikálnak valakit, akkor a fenti példa erre némi fényt vethet.

Elejétől fogva tudatában voltam annak a ténynek, hogy a menekültkérdést és a vele szinonimaként kezelt tömeges bevándorlást támogató egyházaknak, keresztényeknek szinte megvívhatatlan evangéliumi arzenáljuk van nézeteik alátámasztásához, mely kétségtelenül az őszövétségi és a jézusi szeretetről és befogadásról szóló üzenet magját képezi. A kérdés csak az, hogy a parancsolatok helyes értelmezése és alkalmazása elvezethet-e a keresztény közösségek és a körjük épült európai civilizáció leépüléséhez, megszűnéséhez.

Pár nappal a templomi incidens után a Ryan-air repülőjáratral utazva felütöttem Aquinói Tamás Summa Theologiae-jának egyik fejezetét. A fejezet, amelyet éppen olvastam, a Liberalitas (durván lefordítva jótékony-ság, nagylelkűség) fogalmát elemzi (Questio 117). Aquinói Tamás Arisztotelész Nikomakhoszi etikájára utalva az anyagi javak jó szándékú szétosztásánál több alapvető vitát meg, és ezeket a következtetéseket vonja le: 1. A jótékony, liberális ember nem az, aki oly módon osztja szét javait, hogy önmaga fenntartására már nem jut. 2. A liberális ember nem hanyagolja el a sajátjait, hogy mással jótékonykodjon. 3. A liberális ember együttérzés-

ből ad, nem pedig azért, hogy ezzel dicsekedhessen. 4. A jótékony-ságnak arányosan kell viszonyulnia az egyéni javakhoz, mert nem a mennyiség, hanem a szándék a fontos.

Jelenkori európai egyházaink evidensen nem a Szent Tamás-i alapelvekre építették a 2015-ös bevándorlási krízis során megtapasztalt reakciójukat, hanem ennél jóval újabb keletű irodalmat használtak útmutatóként. Nehéz lenne nem észlelni hatalmas menekültmentő lelkesedésük és nagylelkűségük sorai közt a marxista logika azon jegyeit, miszerint ha a cél szentesíti az eszközt, szétosztjuk azt, aminek szétosztására nincs jogunk, és azt is, ami nem a miénk. Ezzel ugye rögtön durván megszeg-tük a fentebb említett első pontot. A második pont eszembe juttatja Németország egyik legnagyobb egyházát, amely prominens helyen szerepel a bevándorlókat Európába szállító NGO-hajók szponzorai között, miközben a templomaiba látogató hívek száma csak az utolsó 15 évben megfeleződött.

Míg Európa leggazdagabb országaiban az idősök, a mentális problémákkal küszködők vagy a mozgásérültek alapvető ellátása soha nem látott problémákkal kínlódik, addig a keresztény egyházak milliárdokat költenek egyre csökkenő forrásaikból egy mesterségesen gerjesztett probléma megoldására.

A politikai és társadalmi tőkét, amelyet az ilyen nemű erényfitogatással kovácsolnak – és itt ugye elér-keztünk Tamás harmadik pontjához –, azt a szánalmas tényre hivatott elfátyolozni, hogy elvesztették hitüket önmagukban és nem utolsósorban a rájuk bízott isteni ígéret nélküli érvényességében. Ennek a tényállításnak tagadhatatlan jele az, hogy Nyugaton a történelmi egyházak többsége nemcsak hogy teljes mértékben elhatárolja magát az újonnan érkezettek közötti missziótól, hanem már

saját köreikben, a szószékről is csak az öncenzúra alá esett, az uralkodó politikai trendnek megfelelő üzenetet hajlandók prédikálni (lásd a bevezető sztorit).

„Szeresd felebarátodat, mint magadat!” De nem mindegy, hogyan szeretünk. Európai egyházaink a krisztusi szeretet és befogadás szellemében, illetve inkább annak egy deklarált és minden divaterényhez jól alkalmazkodó szándéknyilatkozatában felmentik magukat ama kötelesség alól, hogy cselekedeteik következményeivel elszámoljanak önmaguknak és ezen döntések áldozatainak. A karitatív motivációk és a politikailag jóváhagyott szándék sokuknak elégséges ahhoz, hogy kihúzzák magukat annak felelőssége alól, hogy egy átfogó, őszinte analízist készítsenek a bevándorlást ösztönző és segítő programjaikról.

Az európai keresztény egyházak ahelyett, hogy áldozatokat hoznának, áldozatokat termelnek mind az idevagyók, mind az itt születettek közt. Hogy a fájdalommentesebb és politikailag korrektebb utat válasszák, rövid távon elfogadható járulékos veszteségnek tartják a bevándorlás következtében létrejött társadalmi feszültségeket, párhuzamos társadalmakat, megnövekedett bűnözést, a nők és gyermekek elleni szexuális erőszakot, a terrorizmust stb.

Folytatás a következő oldalon!

Az önfeláldozást teljesen összekeverik az önpusztítással. Igaz, hogy Krisztus keresztfán végezte, és így hozott szabadulást az emberiségnek, de Krisztus nem volt önpusztító; aki így fogja fel életét és áldozatát, az egy betűt nem értett meg a Szentírásból. Önfeláldozás az, amikor valaki a saját életét adja, hogy mások élhessenek, nem pedig az, amikor valaki feladja saját értékeit, javait, hitét, léttérét, szólásszabadságát, és elveszi másoktól is annak lehetőségét, hogy ne ezt az utat kényszerüljenek választani.

A kényelmesebb életre vágyók önszántukból szállnak fel a lélekvesztőkre, majd nem messze a partoktól tényleges veszélybe sodródva megnyomják a vészjelzőiket, és elvárják, hogy kihasználjuk és átszállítsuk őket az ígéret földjére. Közben élettelen testek százait mossa ki a tenger Afrika partjain. Ezalatt a tiszteletre méltó egyházi eminenciák egymást ünneplik és tüntetik ki a hasonló cipőben járó világi intézményekkel a jól elvégzett filantropikus munkáért, mint ahogy volt szerencsém ezt több esetben is személyesen megtapasztalni.

Némely egyház a hívók által jóhiszeműen ajándékozott anyagi forrását ennek a szégyenteljes, manipulatív emberkereskedelemnek a finanszírozására áldozza, hívogató szirénekükkel reményt adva és megsokszorozva a halálesónakokba szállók számát. Ám közöttük sok az olyan, aki magában hordozza annak a vallási vagy etnikai gyűlölködésnek az ideológiai csírát, mely országaikat porig égette és élhetlenné tette.

Ahelyett, hogy érkezésük után ezeknek az embereknek felkínálnák az Evangéliumba foglalt szeretet üzenetét, újra csak a konformitás útját járják, és inkább asszisztálnak abban, hogy a politikai elit eltávolíttassa a kereszteket, keresztény szimbólumokat és eltörölje az európai kultúra alapjait képező tradíciókat, ünnepeket, csak azért, hogy a bevándorlók „otthon érezzék” magukat. (Sokáig követtem annak a British Airways-alkalmazottnak a perét, akit a légitársaság elbocsátott, mert az inge alatt egy kis keresztet hordott a nyakláncán, amely gyerekkora óta ott lógott a nyakán. Az egyházak részéről jövő csend szinte fülsiketítő volt!)

Magyarország történelmi egyházai jó részt ellenálltak e képmutató erényfitogtatásnak, annak ellenére, hogy nagyon komoly nyomás nehezedik rájuk nyugati partnerközösségeiktől. Néhány esetben az onnan származó anyagi források is kiapadtak már. Ezt az evangéliumi józanságot meg kell őrizni, és nem szabad csatlakozni ahhoz a vallásszabadságot a hitbeli relativizmussal összekeverő korszellemhez, amely lassan, de visszavonhatatlanul kioltja Nyugat-Európában a több mint kétezer éve égő krisztusi lángot.

*A szerző teológus, egyetemi tanár
Átvétel a Magyar Nemzetből*

IMMACULATA

Te vagy a fénynek fehér ragyogása,
Jóságnak képe,
Irgalomnak mása,
aki napsugárba, fénybe öltözött
liliom-kehelyként
állsz a Föld fölött,
egészen tiszta és egészen fehér,
kihez a bűnnek árnyéka sem fér -
Elcsendesül bennem a szó, a beszéd,
Ó, milyen szép vagy!
Mennyire szép!
Te vagy az Isten
remekelt csodája,
kertje, galambja,
ékes palotája,
magad vagy az oltár,
ki mennyekbe ér,
egészen tiszta, és egészen fehér,
mint a hegytetőknek csillogó hava,
szeplőtelen vagy, édes szűz Anya!
Elcsendesül bennem a szó, a beszéd:
Ó, milyen szép vagy!
Mennyire szép!

(Szent-Gály Kata)

Mit látsz Krisztus Egyházából?

Azt mondod, pénzhőség – azt kérdelem: Kalkuttai Szent Teréz anyja?

Azzal jössz, keresztes háború – azt felelem: Assisi Szent Ferenc.

Azt kérdeled, pedofília – azt felelem: Csaba testvér.

Azt hangoztatod, tudománytalanság – azt tanultad, hogy: Jedlik Ányos?

Azt véled, maradiság – azt mutatom: Pázmány Péter Katolikus Egyetem Információs Technológiai és Bionikai Kar.

Azt tapasztalod, közömbösség – azt ajánlom: Szent Egyed Közösség.

Azt követeled, politikai függetlenség – azt válaszolom: Szent II. János Pál pápa.

Azt szajkózod, cölibátus – azt állítom: Boldog Apor Vilmos.

Azt mondod, passzivitás – azt ismered: cursilló?

Azt állapítod meg, életidegenség – azt nem értem. Pál Feri atya?

Azzal vádolsz, hogy vakság – azt látod, hogy: Boldog Battyhány-Strattmann László?

Azt vitatod, széthúzás – azt ismered: Taizé?

Azt érzed, bezárkózás – azt ajánlom: neokatekumenátus.

Ugye mindjárt más?

Maklár Ákos

Feleségek és anyák lelkiismeret-vizsgálata

Az előző oldalakon a férjeknek és apáknak tettünk közé lelki tükröt, ezúttal a feleségek és anyák számára szeretnénk segítséget nyújtani, hogy könnyebben eligazodjanak a lelki életben.

- Igazi társa vagyok-e a férjemnek? Állandó gondom-e a hűséges együttműködés?
Megbeszélék-e minden lényeges dolgot a férjemmel? Mellőzöm-e a kicsinyes bírálgatást és zsörtölődést?
Hordozom-e vele együtt a családi és a hivatásából adódó gondokat? Bizalmat, otthonosságot, meleget talál-e, ha hazajön? Készíték-e neki vacsorát, ha nagyon fáradt?
Elhanyagolom-e a szeretetem kimutatását felé? Nem rakom-e őt bármilyen szempontból is a gyerekek mögé?
Ápolt és csinos vagyok-e a kedvéért mindennap, és van-e időm a számára?
Szorgalmas vagyok-e vagy lusta? Takarékos vagyok-e, érték-e a beosztáshoz? Elégedetlenkedem-e?
Imádkozunk-e közösen, járulunk-e közösen szentségekhez?
Igyekszem-e – felesleges költségek nélkül – széppé tenni a család mindennapjait?
Gondom van-e igazán a férjem vendégeire?
Vagyok-e annyira lelkiismeretes, hogy a férjemet soha meg nem sértem, meg nem szégyeníttem, mások előtt nem ócsárolom?
Türelmes vagyok-e a hibái és gyengéi iránt? Megbocsátok-e neki, és nem hánytorgatom fel a múltat?
Tiszteletben tartom-e férjem lelkiismeretét? Okosan és szeretettel gondom van-e rá, hogy összhangban legyen a keresztény lelkiismeret követelményeivel?
Gondoskodom-e gyermekeink jó keresztény neveléséről?
Ápolom-e a kapcsolatot közeli rokonainkkal, és jó vagyok-e a szegényekhez?
Öröm, vidámság, teljes hűség és töretlen szeretet uralkodik-e a házasságunkban és családjunkban?

Forrás: Internet

NŐKÉNT A 21. SZÁZAD- BAN – 777 OFFLINE LEGJOBB GONDOLATAI

Baj-e, ha a lányok kezdeményezik az ismerkedést? Mi az a hiba, amit sokan elkövetnek a jegyességük alatt? Honnan jön a női önbizalom? Többek között ezekre a kérdésekre is választ kaphattak az érdeklődők a 777 OFFLINE októberi alkalmán, hol Révész Szilvia író és előadó volt a meghívott vendég.

A videó itt érhető el:

**777 Offline - Létezik
tökéletes nő?**

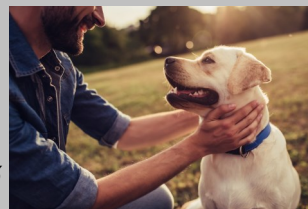

A kutyától tanulhatunk

Amit a kutyától tanulhatok!

- Légy hűséges!
- Szundíts egyet, és nyújtózkodj jó nagyot, mielőtt felkelsz!
- Ha szeretteid hazatérnek, rohanj eléjük, hogy üdvözlőld őket!
- Szaladgálj, játssz és légy boldog naponta!
- Soha ne hagyd ki, ha egy vidám kirándulásra van lehetőség!
- Mellőzd a harapást, ha egy egyszerű morgás is megteszi!
- Soha ne játszd meg magad!
- Mindegy, milyen gyakran szidnak, ne duzzogj miatta. Fuss egy kört, és légy újra barátságos!
- Ha az, amit keresel, el van temetve, akkor áss, amíg meg nem találsz!
- Ha boldog vagy, táncolj körbe!
- Ha valakinek rossz napja van, maradj csendben, ülj le mellé és hajtsd fejedet ölébe!

Ismeretlen szerző

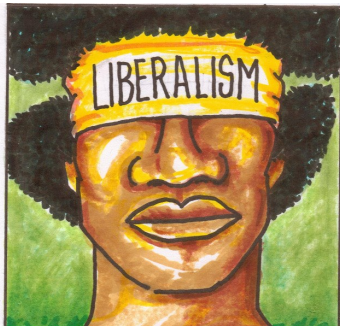

2+2=22?

Tanulságos amerikai kisfilmet láttam a napokban, amely a helyes és a helytelen fogalmát veti fel, és rávilágít arra, hogy milyen káros következményei lehetnek az iskolában a liberalizmusnak

Kő András írása

Ugyanakkor rámutat arra is, hogy azokat a kérdéseket, amelyekre van egyértelmű válasz, nem érdemes feltenni. Arról nem is szólva, hogy nem minden kérdés érdemes arra, hogy keressük rá a választ. A kisfilm főszereplője egy általános iskola tanítónője, aki azt kérdezi kisiskolás diákjától, hogy mennyi kettő meg kettő, mert a dolgozatában helytelen választ adott. A fiú ugyanis azt állította, hogy huszonkettő. A személyes beszélgetés során a tanítónő arról akarja meggyőzni a diákot, hogy kettő meg kettő miért négy. A fiú azonban kijelenti, hogy ez hülyeség, és ragaszkodik a huszonkettőhöz. Ezután a tanuló szülei keresik fel a tanítónőt, és azt hallják: „teljesen normális dolog, hogy egyik-másik gyerek küszködik egy tantárggyal”. A szülők azonban nem fogadják el a választ, és a papa „seggfejnek” nevezi a tanítónőt. A szóváltás végén pedig a mama lehúzó pofont neki.

Ezt követően az iskola igazgatója kérdőre vonja a tanítónőt, és javasolja, hogy kérjen bocsánatot. „Nem a mi dolgunk, hogy megmondjuk a tanulóknak, hogy mi a helyes” – érvel az igazgató. A válasz: „De, éppen ez a mi feladatunk!” Az iskolában lázadás tört ki, megoszlanak a vélemények a tekintetben, hogy kinek van igaza. A konklúzió pedig az, hogy több válasz is lehetséges. „Nem igaz! – köti az ebet a karóhoz a tanárnő. Nem hagyhatjuk, hogy a gyerekek terrorizáljanak bennünket.” A pedagógust egy bizottság elé idézik, ahol az állásából felfüggesztik. A televízió is foglalkozik az esettel, és azt latolgatják, hogy az általános iskola tanítónője visszaélt az egyik diák szólásszabadságával, a liberalizmussal. Országos vita kerekedik arról, hogy mi a helyes válasz.

Az igazgató behívhatja a tanítónőt, és közli vele, hogy elbocsátják az iskolából. Tisztában vannak azonban pénzügyi kötelezettségükkel, ezért az elmúlt hónapra és a jelenlegi hónapra is kétezer-kétezer dollárt szavaznak meg neki. A tanítónő azonban az igazgató fejére olvassa, hogy ez helytelen! „Kétezer meg kétezer ugyanis az egyenlő huszonkétezerrel!” – mondja kiegyenesedve.

Az igazgató megsemmisül.

Susan Sontag amerikai író és filmrendező szerint csak azok a válaszok érdekesek, amelyek megsemmisítik az állítást. Nyilvánvaló, hogy a kettő meg kettő az négy, de a film túlmutat ezen a tényen és igazságon, és a tanár–diák, valamint a tanár–szülő viszony elfajulását is illusztrálja. Einsteintől származik a mondat: „A matematika törvényei, ha a valóságra vonatkoznak, egyáltalán nem biztosak, ha viszont biztosak, akkor nem a valóságra vonatkoznak.” A fenti mondatra viszont álljon itt Voltaire javaslata: az embert kérdései, ne pedig a válaszai alapján ítéljék meg.

Erről jut eszembe a következő anekdota: Vizsgázik a neves futballista labdarúgásból a Testnevelési Egyetem Sportjáték Tanszéken. A vizsgáztató ugyancsak ismert szakember. Régi barátja a futballnak. Kérdés kérdést követ, de válasz egyikre sem érkezik. A helyzet egyre kellemetlenebb, már elhangzottak az úgynevezett adható mentőkérdések is, amikor végső kétségbeesésében a vizsgáztató azt kéri: „Mondjon egy választ, és felteszem hozzá a kérdést!”

Imádjuk Istent, mert...

- Ővé minden hatalom (Mt 28:19, 1 Pt. 3:22)
- Ő mindenütt jelenvaló (Zsolt. 139:7-12)
- Ő mindentudó (Zsolt. 147:4-5, Zsid. 4:13)
- Ő végtelen bölcs (Ézs. 40:28, Róm 11:33)
- Ő örökkön örökké van (Zsolt 90:2)
- Ő változatlan (Jak. 1:17)
- Ő szent és bűn nélküli (3 Móz 11:44, 1 Jn. 3:5)
- Ő igazságos (5 Móz 32:4)
- Ő hű (5 Móz 32:4, 1 Pt. 4:19)
- Ő jóságos (Zsolt 145:9, Róm 2:4)
- Ő hosszútűró (Zsolt. 103:8, 2 Pt. 3:9)
- Ő a harag Istene is (Róm 1:18, Kol 3:6)
- Ő igazságos Isten (4 Móz 23:19, Jn. 14:6)
- Ő a szeretet Istene (Jn 3:16, 1 Jn 4:8)
- Ő irgalmas és kegyelmes (Zsolt 103:8)
- Ő az öröm Istene (Jer 32:41, Jn 15:11)
- Ő a béke Istene (Róm 15:33)
- Ő számunkra kikutathatatlan (Róm 11:33)
- Ő bővülködik a megbocsátásban (Ézs. 55:7)
- Ő mennyei Atyánk Jézus Krisztus által (Gal 4:6-7)

Legyünk már Isten szavának közvetítői!

Az október 22-én életbe lépett észak-írországi abortusztörvény értelmében a magzatot a 28. hétig, két hónappal a születése előtt abortálhatják. A közösségi médiában tiltakozásként sokan feketére változtatták a profilképüket. Ezek a tények, amiket híroldalokon olvashatunk. De mit jelent ez számunkra személyesen?

A fent említett események előtt, múlt héten beszéltem Édesanyám idős nőkről az ismerősi köréből, akik az életükről meséltek. Visszatérő elemként említették az abortuszokat, amiket idős korukra megbántak. De nem az erről szóló mondatok ragadtak meg legjobban, hanem ezek: „Előtte nekem senki sem mondta! Miért nem mondta senki?” Számomra a legnagyobb kérdés, hogy hogyan juthattunk el ilyen mértékű tagadásig. Izajás könyvében az egyik Babilon elleni jövendölésben ezt mondja az Úr: „*Mozgósítom ellenük a médeket, akiket nem érdekel az ezüst, sem aranyra nem áhítoznak, de szétzúzzák még a fiúcskákat is, s a kislányokat is éppúgy kiirtják. Nem irgalmazznak a méhgyümölcsének, s a szemükben nem látszik részvét a gyermekek iránt.*” (Iz 13, 17-18) Ezt büntetésenként, szörnyűségként jövendölték a bűnös birodalom ellen. Mi pedig saját gyermekeinkkel tesszük ugyanezt.

Hogyan hagyhattuk, hogy a Sátán akkora hazugságba taszítson anyákat, hogy megtagadják a méhükben érezhetően mozgó gyermek nemcsak szeretetét, de emberi mivoltát is? Hogyan hagyhattuk, hogy apák elforduljanak a saját gyermeküktől? Hiszen ha az emberélet kioltása gyilkosság és bűn, de a magzatát nem az, akkor a magzat nem számít embernek. Arra jutottam, hogy a relativizmus diktatúrájában – ahogy XVI. Benedek pápa nevezte – nem az a legveszélyesebb, ha nem hiszünk Istenben. Még rosszabb, ha nem hiszünk a Gonoszban. Aki nem hisz a rablóknak és gyilkosoknak, az nem tesz óvintézkedéseket és nem él elővigyázatosan. Sokkal

könnyebben áldozattá válik, mint az, aki számít a Gonosz tetteire.

Mit tehetünk akkor, ha mindezt felismertük?

Ne féljünk kimondani az igazságot! Az egyetemen, a baráti köreimben gyakran ütközöm olyan témákba, melyekről mást gondolok, melyekről Isten mást mond, mint a többségi vélemény. Sokszor nem szóalok meg. Igyekszem magam azzal igazolni, hogy már annyiszor elmondtam és nincs értelme, úgysem hallgatnak rám. De valójában félek. Félek, hogy kritizálni, támadni fognak, látványosan racionális érveket sorakoztatnak fel, én pedig csak a hitemmel tudok válaszolni és neveltségessé válok. Ilyenkor fontosabb számomra az emberekkel való kapcsolat, mint a Megváltó Istennel való kapcsolat. De 5, 10, 50 év múlva ki az, aki biztosan ott lesz velem és vezetni, szeretni fog? Az ítéletkor pedig mit mondok majd Jézusnak? „Ne haragudj, azért nem mondtam a Sárinak, hogy ne vetesse el a gyermekét, mert féltem, hogy elfordul tőlem és elveszítem?”

Merjük kimondani az igazságot! Nem kell mindenkinek cikket írni, transzparenssekket vonulni vagy megváltoztatni a profilképét.

De a környezetünk, a barátaink, a szeretteink életében nekünk kell fénynek lenni! Ki mondja el neked a jó hírt, ha nem mi? Ki mondja el, hogy valójában mit

tesznek, ha nem mi? Ki mondja el, hogy Jézus mindig, MINDIG szereti őket és minden nap van újrakezdés, ha nem mi? Ha én nem bízek ennyire Istenben, hogyan várhatom, hogy a kétségbeesettek, a nehéz helyzetben lévők bízzanak Bennem? Az abortuszpártiak nyíltan hangoztatják véleményüket. Tőlünk pedig gyakran csak erre futja: „Bárhogy dönts, támogatlak.” Ezt barátaink és testvérek mondják egymásnak, anyák a tanácsot kérő lányaiknak. Tényleg? Ha kézen fogva odavinné hozzád a két éves kisfiát, hogy „nem tudom, megtartsam vagy megölsem-e”, akkor is bármely döntésében támogatnád? Ne féljünk kimondani, amit hiszünk!

Mi vagyunk Isten szavának közvetítői a világban. Ne várjuk meg, hogy a köveknek kelljen beszélni helyettünk!

Gondolatok a jászolnál

A jászolhoz, melyben az istengyermek fekszik, nem tudunk úgy odalépni, mint egy más gyerek bölcsőjéhez. Aki az istengyermek bölcsőjéhez kíván lépni,

azzal valami történik. Alá kell vetnie magát az ítéletnek vagy a megváltásnak, elszőkni előle nem tud. Neki itt vagy össze kell omolnia, vagy megbizonyosodik arról, hogy Isten irgalmasságában felé fordul.

Mit jelent ez? Talán a szép jámbor legenda lelkipásztori túlzása vagy csak valami szólam? Mit jelent mindaz, amit az istengyermekről mondunk? Aki ezt pusztán szólamnak tartja, az a karácsonyt továbbra is oly pogány módon és részvétlenül ünnepli, mint eddig. Mert ez nem szólam. Itt a következő történik: Maga Isten, minden dolgok ura és teremtetője üresíti itt ki önmagát, kicsinyé lesz, a világ e kicsi zugában, rejtettségében, jelentéktelenségében a világ előtt megjelenik. Isten a gyermek kiszolgáltatottságában és védtelenségében találkozik velünk, így akar köztünk lenni, nem haszontalanságból vagy játékból, nem is azért, mert ezt mi olyan meghatónak találjuk, hanem azért, hogy megmutassa nekünk, hol van ő, ki ő, és megtanítsa arra, erről a helyről ítél meg minden emberi nagyravagyást, fosztja meg trónjuktól a hatalmasokat, és állítja pellengérré a büszkeség értéktelenségét.

Isten trónja a világban nem emberi trónokon, hanem emberi mélységeken, szakadékokon nyugszik. Ez a trón a bölcső, körülötte nem hízelkedő hűbéreseket állnak, hanem sötét, ismeretlen és kétes alakok gyülekezete, akik nem tudnak jóllakni ezzel a csodával és teljesen Isten irgalmából akarnak élni.

E világ erősei és hatalmasai számára csak két hely van, ahol elhagyja őket a bátorságuk, amelytől lelkük mélyén félnek, melyet félénken kikerülni próbálnak. Ez a jászol és Jézus Krisztus keresztje. A jászol közelébe egyetlen hatalmas se merészkedik, Heródes király sem mert a jászolhoz menni, mert éppen itt inognak meg a trónok, taszítódnak le a hatalmasok és a gögös szívűek. Isten a kicsinyeket emeli fel, a gazdagokat pedig megsemmisíti. Ő ugyanis a szegények és az éhezők pártjára áll, őket tölti el minden jóval, a gazdagokat pedig elbocsájtja üres kézzel. Mária előtt, az asszony előtt, Krisztus jászla előtt, az Isten előtt a kicsinységben az erős elbukik, jogát veszti, reményét veszti, ítélet mondatik felette...

Ezért tisztán kell látunk, hogy a jászol láttán a jövőben miként gondolkodunk a nagyról és kicsinyről az emberi életben...

Ki az, aki igazán meg tudja ünnepelni a karácsonyt? Aki minden hatalmat, minden tiszteletet, minden tekintélyt, minden hírságot, minden gögöt, minden öntörvényűséget végül letesz a bölcső mellé. Aki a kicsihez hajol, és egyedül Istent tartja nagynak, aki a bölcsőben fekvő gyermekben éppen annak a kicsiségében ismeri fel Isten dicsőségét.

(válogatás Dietrich Bonhoeffer gondolataiból)

Számel Kata

ŐSZI KIRÁNDULÁS

Még a kakasok is javában aludtak, mikor elindultunk az őszi kirándulásunkra. Lassan ébredezett körülöttünk a vidék, talán már a Balatont is elhagytuk, mire kivilágosodott. Gyönyörű napsütésben érkezünk utunk első állomására, Budapest egyik külső kerületébe, –Árpádföldre-Tóth Ilona 56-os mártír szülőházához.

Megismerkedtünk a fiatal medika életének, és halálának történetével, hallhattunk a kommunista rendszer ember-telenségéről, kegyetlenségéről.

A forradalom pillanatait élhettük át rövid filmeket nézve VR szemüvegen keresztül. Olyan érzés volt, mintha mi is a film szereplői lettünk volna; 360 fokban körbefordulhattunk a széken, megnézhattuk mi zajlik a hátunk mögött.

Innen kalandos módon jutottunk el Gödöllőre; hosszasan kellett visszatoltni, nehogy beszoruljunk egy vasúti híd alá. Lélegzet visszafojtva csodáltuk Lóránt atya bravúros vezetését.

Nagyon felkészült idegenvezetőkkel jártuk be a gödöllői Grassalkovich-kastélyt, ismerkedtünk a 19. század magyar történelmével, gyönyörködtünk művészeti alkotásokban, porcelánokban, ruhákban, hallgattuk a sok érdekes történetet.

A pár kilométerre fekvő Dómonyvölgybe indultunk tovább a Lázár Lovasparkba. Itt egy nagyon jó hangulatú, látványos lovasbemutatón

vettünk részt. A műsor után meg lehetett simogatni az állatokat, sőt az ügyes lovászfűkát is. Ezzel a lehetőséggel csak egy valaki élt (a nevét most nem árulom el).

Ezután lovas kocsin lehetett körbe járni a birtokot, valamint megtekinteni a Lázár család bajnokainak érmeit, serlegeit, versenyfogatjaikkal, lószerszámaikkal együtt.

Egy helyi népdal tanulásával töltöttük az időt, amíg megérkezünk Máriabesnyőre, hogy megnézzük az ország egyik leglátogatottabb zarándokhelyét, a Nagyboldogasszony Bazilikát.

Itt a helyiakkal közösen elmondtunk egy rózsafűzért, megcsodálhattuk a templom freskóit, és már csak egy csoportképre maradt időnk, mielőtt ránk esteledett, és indulunk hazafelé.

És, hogy miért is volt számomra olyan csodálatos ez a nap?

Mert egész nap gyönyörködhettünk a teremtett világ szépségében, a színes levelekben, virágokban, az ég kékjében, a ragyogó napsütésben, a minket körül vevő csodákban.

Mert elgondolkodhattunk azoknak az embereknek a tehetségén, tudásán, szorgalmán, akikkel személyesen, vagy alkotásaikon, munkájukon keresztül találkoztunk.

Mert volt arra is mód, hogy hálát adjunk a templomban ezért a napért.

Mert együtt lehettünk azokkal, akikkel szinte soha nem találkozunk, módunk volt beszélgetni, meghallgatni egymást, esetleg pár vigasztaló szót szólni, ha arra volt szükség, vagy jókat nevetni, valamit adni magunkból, és talán egy kicsit jobb emberként térni haza.

Köszönjük Lóránt atyának és Mariskának a sok-sok munkát, szervezést, utánajárást, az egész szép napot.

Huszár Rita

Czakó Gábor

Karácsonyi figyelmeztető

Valljuk be, hogy a Karácsony egy kicsit, olykor és némelyikünkénél elmászkosodott. Mint amikor valami gyógyszerre cukormázat tesznek, majd még és még, egyre vastagabbat, mert a keservesen epés íz minduntalan áttör... Lassan a gyógyító vegyület kiszorul, kell a hely a szirupnak. Karácsonyra lefordítva Jézus vagy Jézuska? Az édes kis cuncimókus baba, vagy a „szenvedés férfia”? És ami a kettő között van, helyesebben: Aki élt ezen a földön, és mint mindenki, belehalt...

Ráadásul már születése előtt csodát tett! Mert mi egyéb lett volna a Betlehemi Csillag? Mutatta az utat a napkeleti bölcseknek, de az akkori bámészkodóknak meg útonállóknak nem. Még kevésbé korunk tojásfejú tudósainak, akik tudálékosságukban százszor is megtalálták mindenféle bolygó- és csillag-együttállásokban, meteorokban és üstökösökben meg más égi tűneményekben.

Bele is nyilakozták különféle újságokba mindazt a semmit, amit kinyomoztak. Holott fenenagy tudásuk birtokában tudhatták volna, hogy az égitestek mozgásai se régen, se most, sosem igazodtak a tevelgelés sebességéhez. Ráadásul Heródes csillagászai sem látták! Vagyis a Születés Csillaga nem földi jelenés volt, nem is égi tűnemény, hanem Mennyei!

Eppen ezért laza! Bizony, a Születés Csillaga a meghívott Napkeleti Bölcsekhez és az ő úti céljukhoz igazodott. Oly lazán, mint a cseles csatár, aki korábbi, nagyjából kelet-nyugati mozdulását a végén dél-délkeletire váltotta, mivel Heródes jeruzsálemi palotájából arra kell fordulnia a Betlehembe igyekvőnek. Ilyen piruettet semmilyen égitest nem tud.

A Mennyei Jel tehát Isten egyszülött Fiaának személyes intése volt a Bölcsek számára: gyöngéd, finom, tapintatos, amilyen Jézus egész földi élete.

Ezért gondoljunk a Betlehemi Kisdre Karácsonykor és mindenkor. Értsük meg, hogy Csillaga minket is vezérel. Mutatja, hol a helyünk...

Forrás: Czakó Gábor honlapja

1954—ben történt...

A lány csak ült némán a Déli pályaudvar várójában, már harmadik napja. Kezdte megismerni az állandóan ott csövezőket, s a csöveseknek is feltűnt a lány falusi volta, és gyámoltalansága.

Már a második napon megszólították: „Mi van kislány? Nem jön a vonatod?”

A lány zavartan nézett, szeme megtelt könnyel. Nem szólt. „Na jó, te tudod mi van- mondták neki szánóan,- de ha jön az esti 10-es ellenőrzés, mondd, hogy a hajnali vonatra vársz.

A lány hálásan nézett, és aznap este már nem érezte magát olyan magányosnak, és kitaszítottnak. Összebújva egy kupacban, a többi csövessel aludta át az éjszakát.

Reggel korgó gyomorral ébredt, már négy napja, hogy nem evett, néha kiment a mosdóba, és ivott, hogy éhségét csillapítsa.

A nap azzal telt, hogy ide- odamászált, és naponta többször kiment a 63-as villamos megállójába, mintha valakit várna.

Lassan teltek a napok. A lány, mintha álomban élne, régen meghalt anyjára gondolt. Jaj, becsukom a szemem, százig számolok, és mikor kinyitom, itt lesz ő, kit soha nem ismerhetett meg. Kézen fogja, s elvezeti, hol már a testvérei és az apja várnak rá, és minden rendben lesz, élnek úgy, mint a többi család. De semmi nem történt most sem, ahogy már eddig legalább ezerszer sem.

Ez már a hetedik este. A lány érezte, hogy minden ereje elhagyja. Fejében furcsa gondolatok motoszkáltak- „Ma megteszem.”- gondolta.

A lány elindult a villamos megállóba. Nehezen mozgott, nagyon hideg volt, és ereje kezdte elhagyni. 14 éves szenvedését, kitaszítottságát akarta lerázni magáról.

Odaért, várt, örökkévalóságnak tűnt az idő, mikor végre a sötétben feltűnt a villamos lámpája. Úgy világított és hunyorgott, mint két csillag. A lány csak várt. Keze, lába mintha megbénult volna. A két lámpacsillag meg egyre közelebb jött. A lány próbált mozdulni, de nem bírt. Fejében villámgyorsan peregték 14 évének nyomorúságai. Nem tudta megtenni. Arcában érezte az elrobogó villamos hideg szelét.

Felnézett az égre, s ott, mintha egy csillag biztatóan hunyorgna felé-„Nem tettem meg,- Anyám, vigyázz rám!”- suttogta a csillag felé.

Visszabotorkált a pályaudvar meleg várótermébe. A büfésnő szánakozva nézett rá, és egy szendvicset nyomott a kezébe. A lány mohón falni kezdte.

10 órakor, mikor már minden csöves, hajléktalan kitaszított a padot igazította, amin majd álomra hajtja fejét, s a lány is félig szendergett, árnyék vetült rá.

Valaki szólította:„Kislány!” Egy rendőr állt előtte, s szánakozva kérdezte:„, Hová utazol? Vagy valakit vársz?”

A lány próbálta mondani a betanult szöveget, de a rendőr rászólt:- „, Ez nem igaz, kislány! Mindent tudok, a büfésnő szólt. —, Szóval ezért kaptam a szendvicset”- gondolta a lány.

Sírni kezdett. Szeméből úgy patakzott a könny, mintha

a világ összes nyomorúságát akarta volna lemosni.

A rendőr várt. Nézte a kislány maszatos kis arcát, és mikor elcsendesült, halkán kérdezte:„, Na most meséld el az igazat! Ki vagy? Hol vannak a szüleid?”

A lány elmondta, hogy az édesanyját két éves korában elvesztette. Apja újra nősült, de elvitték a háborúba, és nem jött vissza. A mostoha elzavarta két testvérével együtt. A nagyapjuk fogadta be őket. Aztán apjuk megjött a fogságból, s pár év múlva újra nősült.

A két nagyobb testvér Pestre ment. Ő még otthon maradhatott, de több volt a verés, mint a kenyér. S most, hogy 14 éves lett, elzavarta a mostohája, mert azt mondta, hogy nem etet ekkora leányt.

Apja megvette neki a jegyet Pestig, felrakta a vonatra, hogy keresse meg a testvéreit. „De hát nagy ez a Pest!”- mondta a lány, és nem is tudja a testvérei címét.

A rendőr szomorúan hallgatta, szánta a lányt. Mostanában nem ez volt az egyetlen ilyen esete.

Bekerült a lány egy intézetbe. Eleinte furcsa volt, sokáig szomorú volt. Aztán megszokta, hogy meleg van, rend, tisztaság, s annyi étel, hogy ő nem is tudta megenni. Életében először érezte, hogy valahová tartozik, hogy figyelnek, vigyáznak rá. És ez nagyon jó volt. Ahol tudott, segített. Nem tudtak olyat mondani neki, amit ne csinált volna meg szívesen. Különösen a nála kisebb gyerekeket szerette, és segítette.

Telt az idő. A lány 18 éves lett, el kellett hagyni az intézet biztonságát. De mert az égből valaki vigyázott rá, ekkor már egy fekete fiú várt a kapuban rá. Összeházasodtak, és két gyermekük született: egy fiú és

egy lány. Az életük nem volt könnyű, de otthonuk mindig meleg és biztonságos volt.

Mára már nagymama lett a lány, és nyári este, mikor millió csillag ragyog fenn az égen, ő csak azt az egy csillagot keresi tekintetével, ki akkor ott olyan fénylőn, biztatóan hunyorgott felé, mintha azt üzenne volna:„,Ne félj, egy reménysugár elindult feléd!”

Váczai Lászlóné Szőlősgyörökből

A Csillaglány

A Földre született a Csillaglány, de senki nem értette meg igazán.

Ő sem tudta eleinte, ki Ő, de tudva vagy tudatlan, mindig az égboltot kutatta.

Elbűvölte Őt a csillagos ég, s vonzotta a messzi kékség. Nyári éjszakán élt Ő igazán.

Tudta, érezte és szerette volna elmondani mindenkinek: Ha lehull az égről egy csillag nem meghal, hanem születik valaki.

A csillagok közöttünk élnek. Ők azok, akik próbálják megmutatni a szeretet mindennél többet ér! Az ember életében a szeretet a fény!

Az út, amelyen járunk,

nem mindig szép, néha nagyon is sötét.

De szeretettel és jószággal megtaláljuk a fényt.

Figyeljünk egymásra, bízzunk magunkban és másban, vegyük észre a virágot az út porában!

Érezzük, hogy arcunkat fújja a szél!

Szeressük az esőt, s ne féljünk, ha dörög az ég! S néha fogjuk meg egymás kezét!

Nézzünk fel gyakrabban az égre, hisz onnan jön a fény, higgyünk és hinni akarjunk, hogy lelkünk örökké él!

Bízzunk, hogy a fény elindult felénk, s a Csillaglány közöttünk él!

1998. jan. 27.

AMI A FILMBŐL KIMARADT - A TITANIC DRÁMÁJA HŐS KERESZTÉNYEKKEL

A Titanic tragédiája 106 éve foglalkoztatja az embereket: világhírű film készült belőle, kiállítások tekinthetők meg róla, még mindig beszédtema a legyőzhetetlennek hitt hajó drámája. Kevesen tudják, hogy a halál árnyékában többen is hősiiesen viselkedtek, közöttük az a 3 pap, akik a biztos halált választották, hogy így mentsek a lelkeket. A "Szeressétek egymás" magazin korábbi írását közöljük.

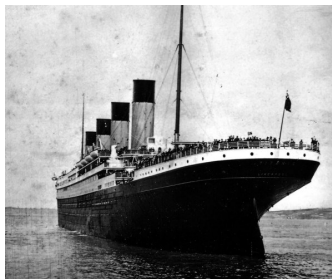
A brit Titanic utasszállító hajó, korának legnagyobb utasszállító óceánjárója volt. Elsüllyeszthetetlennek tartott rekeszes hajótörzssel rendelkezett, ám már rögtön a legelső útja katasztrófával végződött, miután jéghegynek ütközött 1912. áprilisában. A hajó tragédiájának legismertebb filmes adaptációját James Cameron készítette el, amelyet 11 Oscar-díjjal jutalmazott a filmes szakma. A híres hollywoodi produkció azonban nem mutatott meg mindent:

a Titanic utolsó, drámai órái a keresztény hit és a hívő emberek hősiességének nagy tanúsága is volt.

Miután 1912. április 14-éről 15-ére virradó éjszakán a hajó a jéghegynek ütközött és süllyedni kezdett, a mentés során rövidesen nyilvánvalóvá vált, hogy a mentőcsónak kevés. A hajón rekedt zenekar tagjai – felismerően a helyzetet – azoknak, akik velük együtt a főfedélzeten maradtak, a *Közelebb, közelebb, Uram, hozzád c.* keresztény himnuszt kezdte el játszani...

A hajón három katolikus pap és egy ír papnövendék tartózkodott – a katasztrófát azonban csak utóbbi élte túl. A három pap a többi emberrel együtt vált áldozatává a balesetnek, ámbar nem egészen úgy viselkedtek, ahogy azt James Cameron bemutatta a filmben. Azt tették valójában, ami katolikus papokhoz illik: végig a rájuk bízottak mellett maradtak, és a borzalom szavai helyett a szentségekből és az imából fakadó vigasztalás szavait kínálták. A papok egyike a huszonhét éves fiatal, litván Juozas Montvila volt. Végig a fedélzeten maradt, és feloldozást adott azoknak, akiknek már nem jutott hely a mentőcsónakokban. E pillanatok egyik szemtanúja megmenekülése után elmondta, hogy Montvila atya „*a végsőkig teljesítette hivatását*”. Visszautasította, hogy beszálljon a mentőcsónakba, mikor megmenekülhetett volna. Hasonlóképpen cselekedett a negyvenegy éves német Joseph Peruschitz bencés atya is. A végsőkig feloldozást osztott, és vezette a rózsafüzér imáját.

A Titanic hajójával tartott New Yorkba, öccse esküvőjére Thomas Byles atya is. 1905-ben káplánként kezdett el dolgozni a Szent Ilona Plébánián az essexi Ongarban. Innen indult el 1912. április 10-én Southamptonba, ahol a kikötőben várta a legnagyobb óceánjáró utasszállító hajót. Byles atyának a másodosztályra szólt a jegye,

Angelus Silesius:

Karácsonyi párversek

*Emberré lett az Úr, szalmán kapott helyet,
Hogy széna-szalma én már soha ne legyek.*

*Alázat s gyermeki lélek mily szent dolog!
Kik látták az Urat elsőnek? Pásztorok.*

*Mért mondd, hogy a Nagy kicsinnyé nem lehet,
S a porszem képtelen felfogni az eget?*

*Nézd a Szűz Gyermevét! S a szűk jászolt tekintsed:
Benne a föld s az ég és száz világ pihent meg.*

*Bizony a szíved is kicsi jászol ha lenne,
Újra jönne az Úr s gyermekként megszületne.*

*Ha Krisztus százszor is születne Betlehemben,
Elvesznél, hogyha nem jönne el a szívedben.*

Fordította: Csanád Béla

ahol elsősorban írek és olaszok (vagy ilyen származású amerikaiak) tartózkodtak.

Többször kínáltak neki helyet a mentőcsónakban, de ő visszautasította.

1912. április 14-e a húsvét utáni első vasárnap volt. Mint tudjuk, ez ma az Isteni Irgalmasság vasárnapja. Ezen a napon Byles atya a két másik pappal együtt bemutatta utolsó szentmiséjét. A szemtanúk jól megjegyezték utolsó prédikációjának szavait: Arról beszélt, hogy „*kísértés idején ne legyünk lelki roncsok*”, és felszólított, hogy „*használjuk ki az imádság és a szentségek mentőcsónakját*”.

Amikor az 1912. április 14-éről 15-ére virradó éjszakán megkezdődött a Titanic utasainak drámája, Byles atya megnyugtatta a rémült utasokat, és segítette nekik beszállni a mentőcsónakokba. Mindenekelőtt azonban gyóntatott, és vezette a rózsafüzér imáját a süllyedő hajón. Kétszer kínáltak neki helyet a mentőcsónakban, de ő visszautasította. A harmadik osztály egyik megmenekült utasa, Helen Mary Mocklare, aki mindkétszer tanúja volt annak, amikor Byles atya visszautasította, hogy otthagyja a fedélzeten összegyűlt hívőket, később megjegyezte: „*Miután feljutottam az utolsó mentőcsónakra, és lassan eltávolodtunk a hajótól, határozottan hallottam a pap hangját, és azt, ahogy a hívek válaszoltak az imáira. A hangok fokozatosan elhalkultak, míg végül csak a Közelebb, közelebb, Uram, hozzád dallamát tudtam kivenni, és azok kiáltásait, akik ott maradtak.*”

Forrás: Szeressétek egymást, 2013

BEMUTATKOZIK A KÉPVISELŐTESTÜLET

Sovák Istvánné, Magduska

1944. január 28-án születtem Gyugyon. Nevelőszülők neveltek fel. 8 általánost végeztem. 3 gyermekem született. Már nyugdíjas vagyok, és ráérős időmben kertészkedem. Nagyon szeretem a virágokat.

Örömmel rendezem a templomot, és a szívemen viselem a sorsát.

Karácsonyi miserend

Adventben

Lengyeltótiban szerdánként, Szőlősgyörökön csütörtökönként hajnali mise 6 órakor.

December 21-én,
szombaton

Lengyeltótiban reggel 8, Szőlősgyörökön 11 órától karácsonyi gyónás.

December 24-én

Szőlősgyörökön este 10 órától, Lengyeltótiban éjfél-től ünnepi mise.

December 25-én

Vasárnapi miserend érvényes a településeken.

December 26-án

Lengyeltótiban 1/2 10, Szőlősgyörökön 11 órakor ünnepi szentmise.

December 29-én

Vasárnapi miserendet tartunk.

December 31-én

Este 6 órakor év végi hálaadás és lelkipásztori beszámoló Lengyeltótiban.

Január elsején

Vasárnapi miserendet tartunk.

Fésűs Éva: ADVENTI FOHÁSZ

Csavargó kisbolygód vagyok,
olyan parányi,
hogy tudós csillagászaid
nem tudnak megtalálni,
mert folyton elcsatangolok,
pályámat könnyelműen elhagyom,
s nem okulok a csalódásokon.

Mégse engedd, hogy hűtlen
bolyongások közt elveszek az űrben,
hanem, ha türelmed kifogy
és megeléged
oktalan tévelygésemet,
lehessek állócsillagod
egy istálló felett.

Képviseelő fánk

Hozzávalók: 12 dkg vaj
22 dkg liszt
6 db L- es méretű tojás
2 dl víz
csipet só

A vizet a vajjal és a sóval felfőzöm, belefőzöm a lisztet. 5 percre pihentetem, majd a tojásokat egyenként belekeverem. Szép sima állaga legyen. Kinyomózsákba töltöm, és szép rózsákat nyomok belőlük a tepsibe / kb. 20-22 db/.

Sütés: 200°C-on 25 percig sütöm, majd 150-130°C-on 15 percig. Aranysárga legyen. A süttőt nem szabad kinyitni, mert a tészta összeesik!!!

Krém: 1 l tej
3 db vaníliás pudingpor
2 dl tejszín

A tejet a pudinggal megfőzöm. Ha kihűlt, a tejszínnel felverem habosra, és töltöm a tésztát.

Jó étvágyat kíván hozzá:

Hollósiné
Erzsike

Lengyel-
tóti

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebanaia@hotmail.com, honlap: toti.plebanaia.hu

Telefon: 30/4976520